XVIII. évfolyam 44. szám

Ludas Matyi

Ára: 1 forint

1962. november 1.

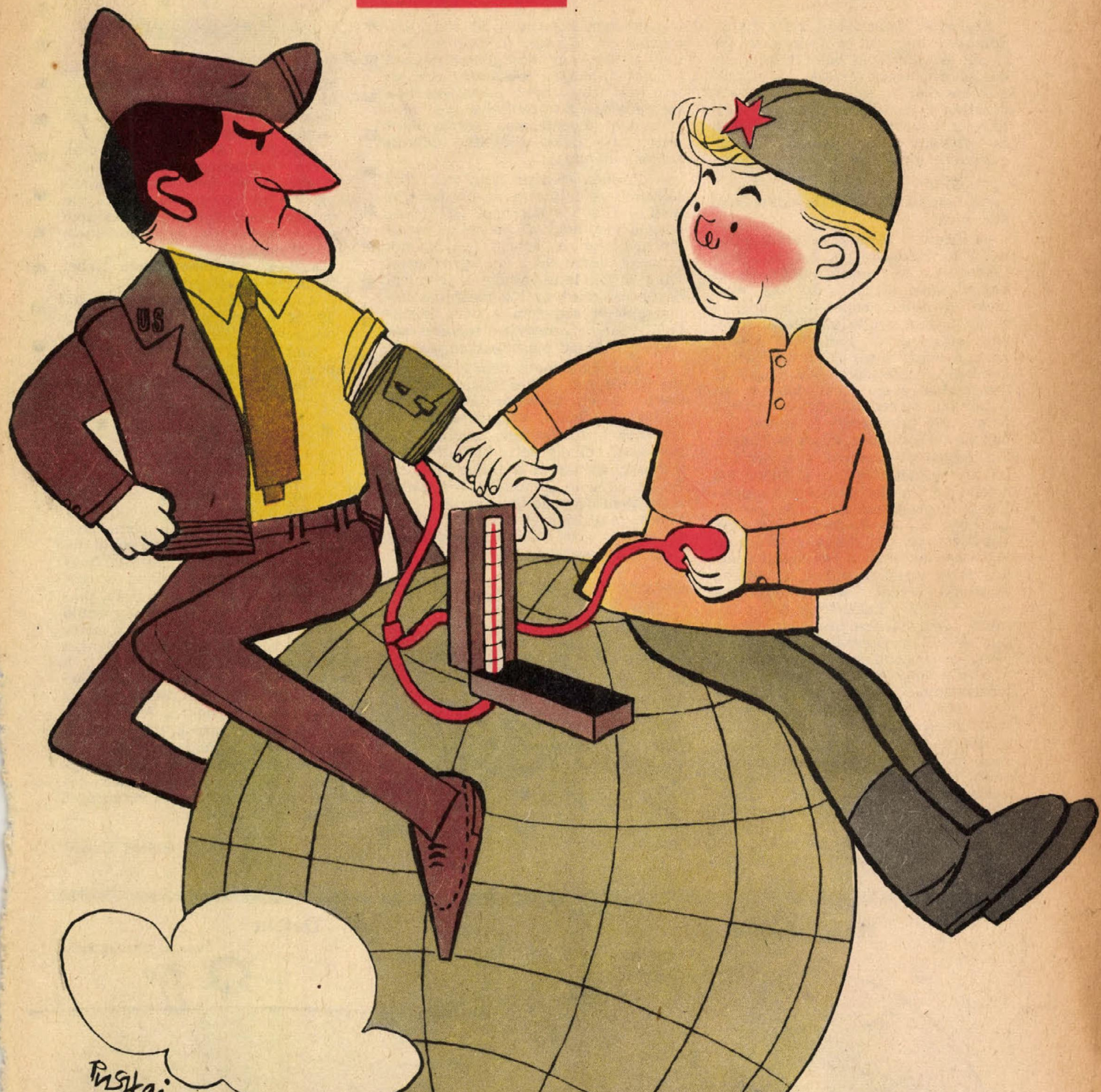

IVÁN ÉS JOE

– Ejnye, Joe, már megint túl magas a vérnyomásod!...

Pusztai Pál rajza

A hang varázsa

Egy idős, őszszakállú férfi elgondolkozva ment át a forgalmas úttesten és véletlenül beleütközött egy középkorú, testes férfiba. Az utóbbinak kis csomag volt a kezében, s a váratlan összeütközés hatására kiejtette a kezéből. Miközben lehajolt és felvette a csomagot a földről, mérgesen kifakadt:

— Hülye!

Az őszszakállú férfi megdöbbenve állt meg.

— Uram — mondta felindultan —, ön a természet egyik legbámulatosabb fizikai folyamatát méltatlan cél szolgálatába állítja. Ön az evolúció jóvoltából képes arra, hogy a gégéjén, mint nyelvsípon átáramló levegő segítségével hangokat hozzon létre, a hangrés zárása, a hangszalagok kellő megfeszítése és a megfelelő légáramlás révén. Nem akarom önt feltartani, hiszen feltehetően sürgős dolga van, talán ezért is keltett önben heves indulatot megbocsáthatatlan figyelmetlenségem, s a sajnálatos kis baleset indította el önben azt a lelki folyamatot, amely a hangszalagok megfeszítéséhez szükséges elhatározó akarat megteremtője volt. Ismétlem, az idő drága, s ezért eltekinthetünk attól a rendkívül érdekes folyamattól, amellyel a tüdőből kiáramló levegőt a hangszalagok megrezdítésére használjuk fel, s valóban talán bőbeszédűségnek tűnnék fel, ha külön kitérnék a glottis vocalis, a musculi crico-arytaenoidei, a glottis respiratoria, a musculi interarytaenoidei transversi obliqui és még más, hasonlóképpen fontos tényezők szerepére, vagy ha azt tárgyalnám, hogy a hangszálak szaporább mozgása miért hoz létre magasabb hangokat, bár nem lenne érdektelen, ha pszichikailag is megvizsgálnánk, hogy az ön hangja miért volt aránylag magas és sértő. Az azonban fontos körülmény, hogy ön a hülye szó első betűjét, a h-hangot a gégéjében képezte mint zöngétlen neszhangot. Ezután a már említett indulat önt egy ajakgömbölyítéssel képzett ü-hangra késztette. Ám ez sem volt elég, nyelvének hegyét a szájpadlásához közelítve a ly-t mint ínyhangot képezte, s az egészet befejezte egy ajakgömbölyítés nélküli magas e-hanggal.

— Mindez azonban nem lett volna elegendő — folytatta az őszszakállú férfi — ha a világ nem úgy lenne berendezve, hogy az ön előbb vázolt tevékenysége a levegő anyagának rezgését idézze elő, s így úgynevezett hang jöjjön létre, amely a jelenlegi enyhe ősz mintegy tizenhatfokos hőmérsékletét figyelembe véve körülbelül háromszáznegyven méteres sebességgel halad másodpercenként.

— Ez még mindig nem elég a közös élményhez, ehhez ugyanis szükséges az én hozzájárulásom is, a hallás folyamata, vagyis annak az érzésnek a keletkezése, amely a fülcsigákban elhelyezett hallóidegvégződések, ezenkívül a tőlük kiinduló és az agyvelő halántéki kéregállományában végződő idegkészülék működése segítségével történik. Corti felfedezése értelmében . . . de uram!!!

Az illető azonban már nem hallotta, mert pánikszerűen menekült, igyekezve túlszárnyalni a hang sebességét. Az őszszakállú férfi tehetetlenül tárta szét karjait, majd tovább ment, s miközben hallotta, hogy mit mond egymásnak kalauz és utas, elárusító és vevő, tanár és diák, pincér és vendég, férj és feleség, szülő és gyermek, házmester és lakó, sofőr és gyalogos, s hogy milyen hangot használnak a szomszédasszonyok, a szaktársak, a sporttársak, a kartársak, a lakótársak, a társbérlők, az építők, a szénhordók, a kocsisok, a kerékpárosok és mások, azt a tapasztalatot szűrte le, hogy aránylag kevesen emelkednek fel a világ mélységesen titokzatos jelenségeinek, nevezetesen a hangtünemény fenséges csodájának magasságára.

Feleki László

Ludas Matyi pályázata

VELEM TÖRTÉNT!

Néhány évvel ezelőtt már volt egy hasonló című pályázatunk. Most elhatároztuk, hogy ismét meghirdetjük, hiszen azóta sok minden történt olvasóinkkal.

Kérésünk a következő: csak olyan mulatságos történeteket küldjenek be, amelyek olvasóinkkal, mint személyes élmények, valóban megtörténtek, tehát nem régi vicceket és nem közismert anekdotákat.

Egy-egy történet nem lehet több 20—30 gépelt sornál.

A megjelent írásokat 100—100 forinttal jutalmazzuk. (A pénzt postán küldjük el.)

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza!

Várjuk a pályázatokat!

Tanító mese

Egy autóbusz egy sárga villamost, amelynél később indult el, de most amelyet immár régen elhagyott, ismét beérvén, ekként oktatott: „Tudod, hogy én miért előbb jutok célhoz? Mert én nem vágányon futok.”

Radó György

Múzeumi hónap

Erdei Sándor rajza

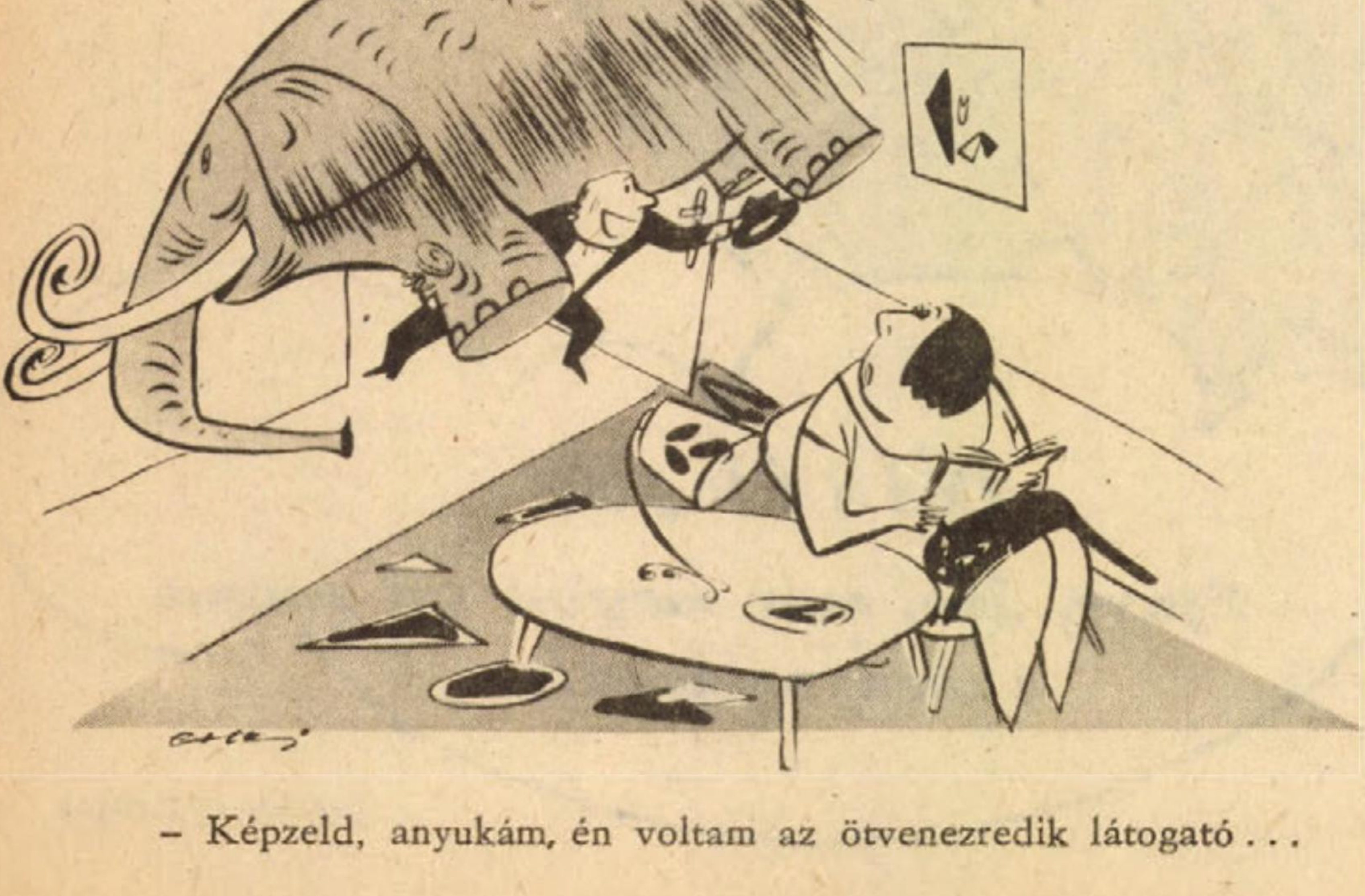

– Képzeld, anyukám, én voltam az ötvenezredik látogató . . .

Defekt

Várnai György rajza

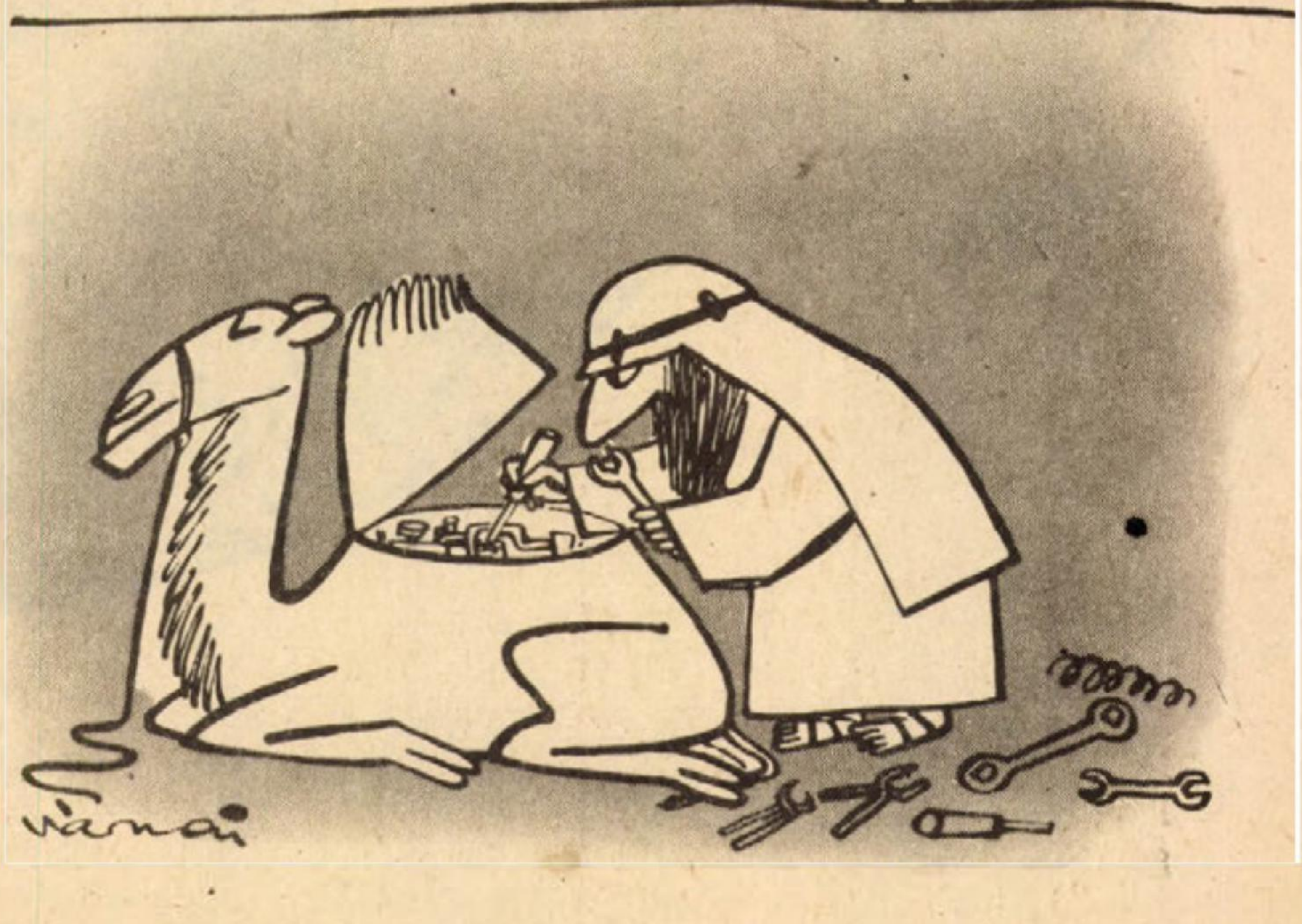

Egy zseni közülünk

Akik ismernek, tudják, hogy sohasem értékeltem túl magasra Kovács Jakab szellemi képességeit. Ilyenformán nem is ért meglepetés, amikor égő arccal, s a felháborodástól akadozó lélegzettel berontott hozzám:

— Nézd! — kiáltotta és egy újséglapot rántott elő a zakójából. — Megtámadtak, méghozzá milyen körmönfontan, alattomosan! Olvasd!

Megnéztem a megjelölt cikket és mosolyognom kellett.

— Te Jakab — kérdeztem tőle —, honnan a csudából veszed azt, hogy ezt rólad írták? Ha jól olvasom, ez a cikk azt firtatja, miért nem elég tartós a hazai krómnikkel minősége, te pedig könyvelő vagy az édességboltban. Miért veszed magadra ezt a bírálatot?

— Mert nyilvánvaló! — felelte dühösen Kovács. — Mert nem mernek egyenesen jönni a dolgokkal, hanem hátulról jönnek, úgy nyomják be a kést az emberbe, ha nem elég figyelmes. Hazai krómnikkel, haha! — kacagott keserűen Kovács. — Az embernek meg kell tanulni olvasni!

— És te hogy olvasod ezt?

— Ennek a dumának, ha nem vennéd észre, a magánhangzóiban van elrejtve a megrágalmazásom. A hazai krómnikkelből csak annyi a valódi, hogy: aai óie! És ez kiegészítve a megfelelő mássalhangzókkal így hangzik: Jakab is jól fizet! Magyarán, hogy én megvesztegethető vagyok a könyvelésen! Mint látod, jól elburkolták a vádat a sorok között, de Kovács Jakab sem egészen hülye, mint látod!

Kitértem az egyenes válasz alól, csak megkérdeztem még búcsúzóul, mit kíván tenni ebben az ügyben?

— Mindenekelőtt fegyelmi vizsgálatot kértem magam ellen! De kész vagyok feljebb is vinni az ügyet, hiszen az ember becsülete nem csákiszalma! Szervusz!

Néhány nap múlva, újságolvasás közben felfedeztem egy kis közleményt a nemrég megjelent krómnikkel-cikkről. A szerkesztőség sajnálkozását fejezte ki amiatt, hogy a riport félreértésre adott okot és személy szerint is megnevezi Kovács Jakabot, közölvén, hogy nevezettről semmiféle elítélendő adat nincs a birtokunkban, sőt fel sem merült soha, tudomásuk sincs vele kapcsolatban efféléről.

Ezekután kíváncsiságból felhívtam telefonon Kovácsot. Otthon volt, és a jogtalanul megbántott emberek jellegzetes, fakó hangján elmondta, hogy a maga ellen kért fegyelmi tárgyalás megvolt, s hogy felmentették.

— Akkor hát remélem, lezártad magadban is ezt az ügyet? — mondtam, csakhogy valamit mondjak neki.

— Nem olyan egyszerű ez — felelte ő. — Igaz, hogy tisztáztam magamat, de te nem arra gondolsz közben, hogy jójó, tisztáztam magam, de kérem, egy becsületes embernek miért kell tisztáznia magát? Pedig te még ismersz is! Hát aki nem ismer? Az csak azt tudja, hogy fegyelmim volt, hogy az újság helyreigazított, szóval valami csak lehetett körülöttem! Engem végül is meghurcoltak! Azt hiszem, fegyelmit kérek magam ellen a főhatóságnál is! Szervusz!

Elhatároztam, hogy nem érdekel tovább a dolga, legközelebb majd csak az idegosztályon fogom felkeresni, betegágyánál. Néhány hét múlva mégis foglalkoznom kellett vele, mert az újságban megjelent egy kis hír, hogy Kovács Jakabot, negyvenhatodik születésnapja alkalmából az ezüst-oktaéder második fokozatával tüntették ki. Ekkor mégis fel kellett, hogy hívjam őt.

— Gratulálok! — üdvözöltem. — Látod, a becsület elnyeri a jutalmát.

— Azt gondolod? — szólt fáradtan a készülékbe. — Persze, erkölcsi elégtétel! Az ember kap egy plecsnit és közben ottfelejtik a munkahelyén. A kollégák meg röhögnek rajtam! Lejáratnak engem, barátocskám, mióta megjelent az az aljas cikk, nem érzem magam embernek. Azt hiszem, hogy egy ilyen kitüntetés alkalmas pillanat ahhoz, hogy a minisztertől kihallgatást kérjek. Köszönöm, hogy érdeklődtél, legalább látom, hogy most már elismered, micsoda csapda volt abban a cikkben!

Tegnap találkoztam Kováccsal. Autóval volt, valami középipari vállalat igazgatója lett, mint futtában mondta. Azt hiszem, ez volt az a pillanat, amikor megértettem, hogy Kovács nem hétköznapi szellemiség!

Csakhát a zsenik gondolatmenetét nehezen tudja követni egy szürke, szegényes logikájú kisember.

Somogyi Pál

Egy amerikai kantinban

Gerő Sándor rajza

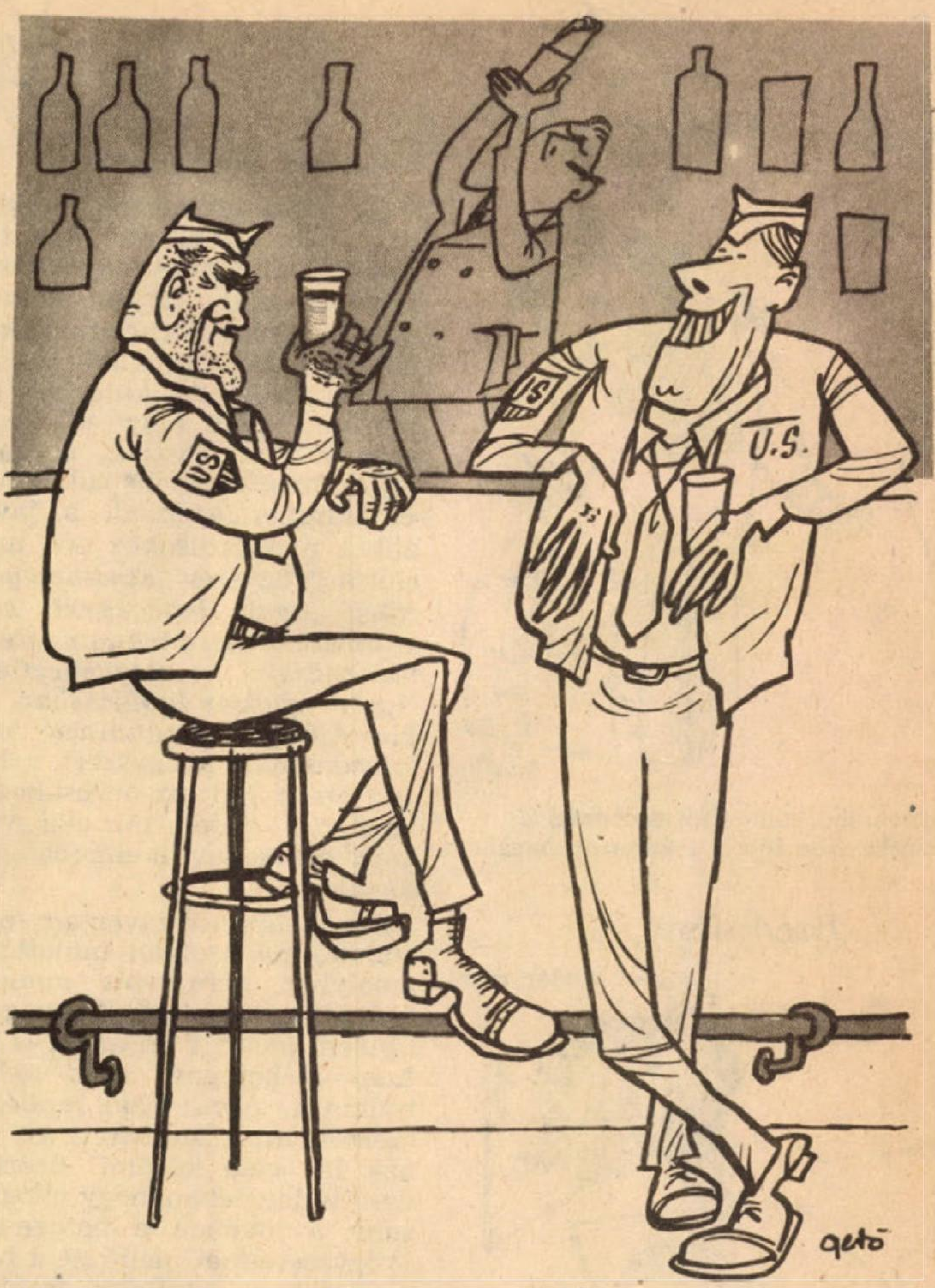

– Te mi vagy, Jack?
– Én kubai. És te?
– Én szaudi arab!

Diplomácia

Vasvári Anna rajza

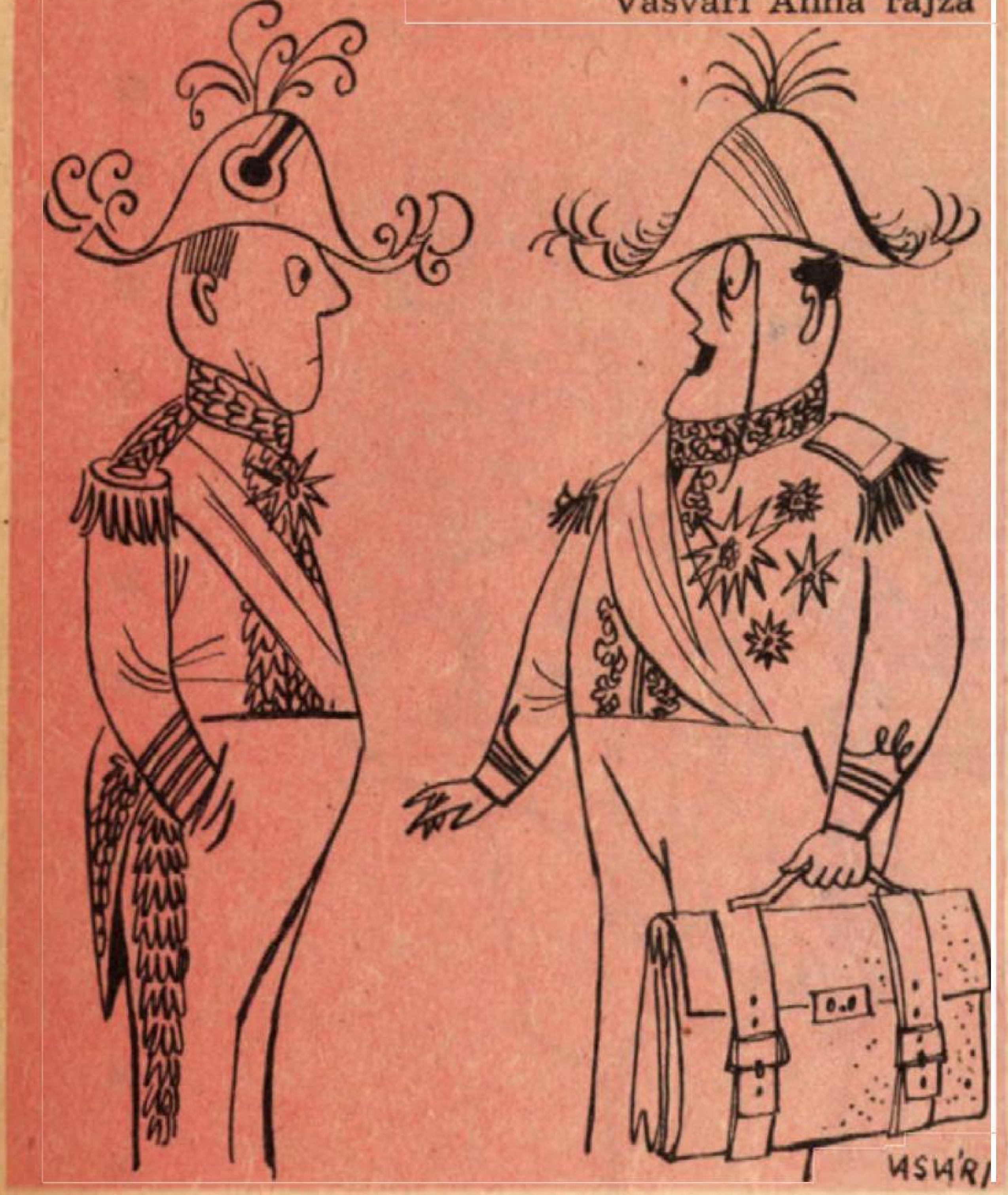

– Nem tudja, hány óra, excellenciád?
– Érintkezésbe lépek a kormányommal.

Eredmény

Erdei Sándor rajza

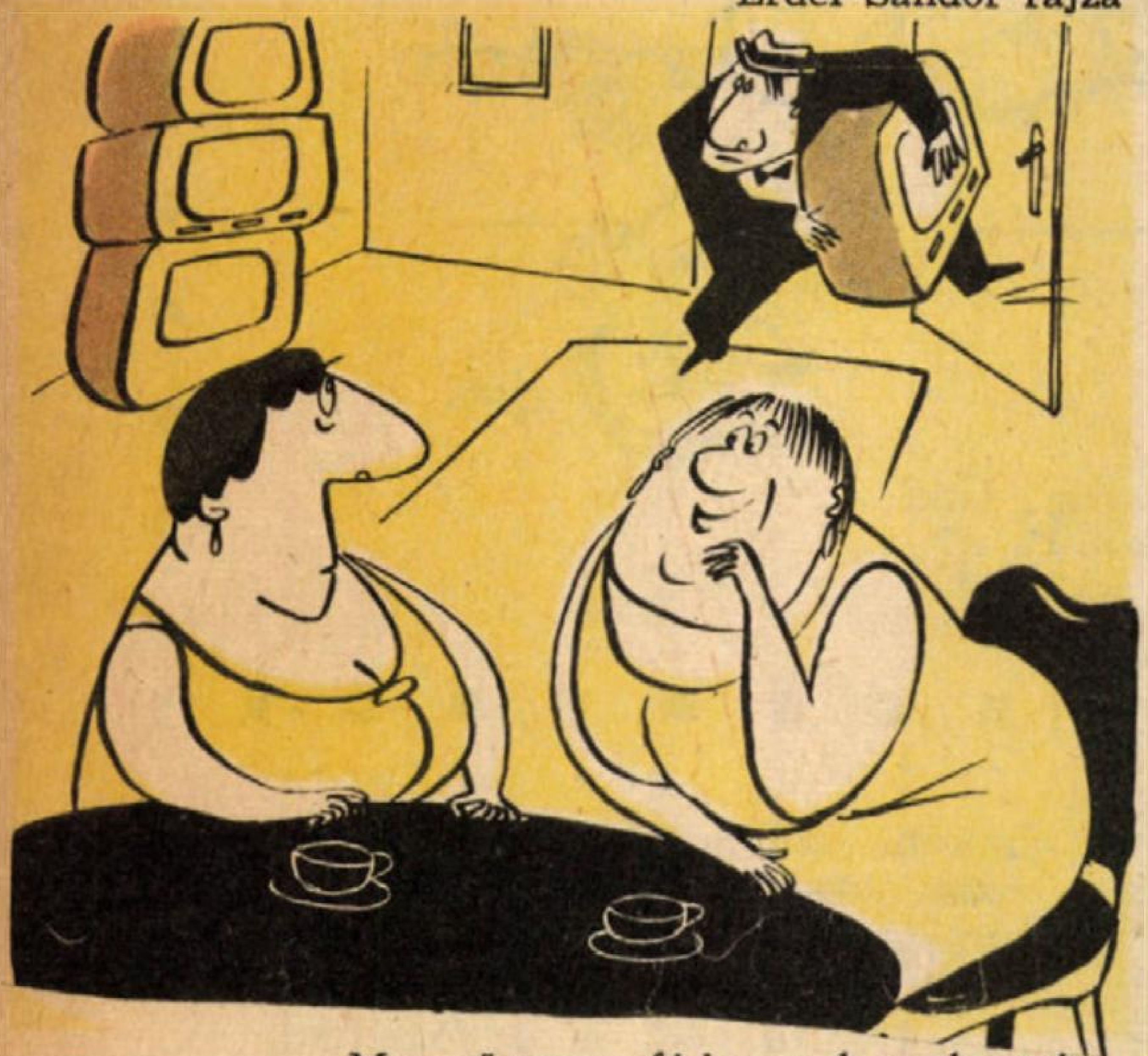

– Meggyőztem a férjemet, hogy ha már kidobja a pénzt az ablakon, ne kocsmára költse, hanem televízióra!

LEVÉL gyógyszer ügyben

Kedves Asszonyom!

Gyakran jelentkező idegessége ellen olyan gyógyszert kapott az orvosától, amelyből napi három tabletta elegendő az ön megnyugtatására. A gyógyszerhez mellékelt használati utasítás tanulmányozása meggyőzte arról, ami különben sem volt vitás ön előtt, hogy jól képzett orvosa kitűnő, hatásos, új gyógyszerrel és megfelelő instrukciókkal látta el. Amikor azonban a javallatnak ahhoz a passzusához ért, amely szerint a gyógyszer *„Elmebetegségekben főleg javult betegeknél ajánlható, akiknél a maradványtünetek alkalmazkodási megnehezítettségben (Így!)' affektív labilitásban, indulatkitörésben nyilvánulnak meg.”* — félredobta a gyógyszert s kétségbeesetten szaladt az orvosához, s megkérdezte, vajon mi oka van arra, hogy önt a „javult elmebetegek” közé sorolja.

Derék orvosa zavartan magyarázkodott, majd olyan tablettát írt fel, amelyhez nem volt mellékelve a használati utasítás. A gyógyszer kitűnően bevált s ön azóta is úgy véli, hogy a betegnek nem kell többet tudnia az orvos által rendelt gyógyszerről, mint amennyit az orvos jónak lát vele közölni. Ezért azt javasolja levelében, hogy gyógyszeriparunk a jövőben a beteghez kerülő gyógyszereknél mellőzze a használati utasítást, a javallatot és ellenjavallatot, vagy a gyakran e helyett szereplő „Figyelmeztetést”.

Szerintem ez a megoldás nem vezetne jóra. Az ilyenféle gyári figyelmeztetés nélkül ugyanis a beteg sohasem tudná meg, hogy egyik-másik kitűnően bevált gyógyszerünk használata esetén, bizonyos körülmények között például „collapsus” is felléphet. Vétkes könnyelműség volna ezt nem közölni a gyanútlan beteggel. Ha pedig már a gyógyszergyár erről gondoskodik, akkor a beteg sem marad tétlen. Köztudott dolog, hogy a beteg nemcsak kíváncsi, hanem leleményes is, és minden érdekli, ami a betegségével kapcsolatos. Természetes tehát, hogy ha netalántán a „collapsus” szót sem ismeri, leemeli a polcról a lexikont, ahol is a megfelelő helyen tudomást szerez arról, hogy a collapsus nem más, mint „összeesés: az orvostudományban a szívnek veszélyes működési zavara, a szív nem kap elég vért, az agy vérellátása gyenge, a beteg eszméletét veszti”.

Szeretném eloszlatni azt a gyanúját, mintha az SZTK ilyen módszerrel akarná csökkenteni a túlzott gyógyszerfogyasztást. Ez ellenkeznék a gyár üzleti érdekeivel is. Ellenben szeretném önt megnyugtatni: a betegnek semmi oka sincs a félelemre, az orvos ismeri a betegét és ismeri a gyógyszert is, amelyet felírt, akár mellékelve van a magyarázat, akár nincs mellékelve. De a gyógyszergyárak nyilván úgy vélik, nem árt, ha a beteg széleskörű tájékoztatást kap arról, hogy a gyógyuláson kívül mi minden érheti még, ha *csak* az orvosára hallgat. Mégiscsak jó, ha a beteg megrémül a gyógyszertől és már eleve tudja, hogy szédülni fog, el is ájul, bőrkiütést kap és emellett apathiába esik. Ezért mellékelik a gyógyszergyárak a használati utasítást.

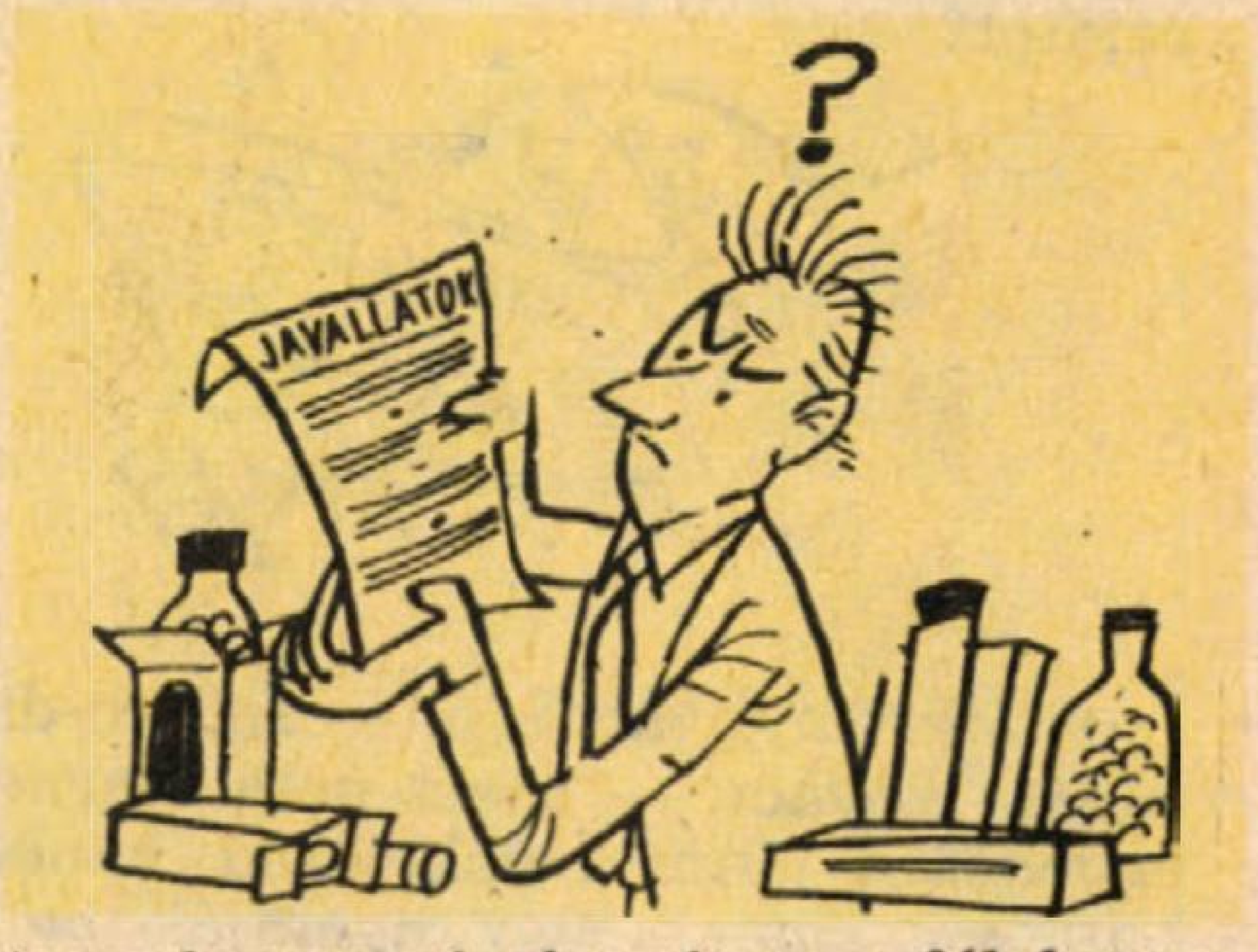

Na meg hagyományból is! Maradi hagyományból . . .

Földes György

Jucika és a parkettfényezés

Pusztai Pál rajza

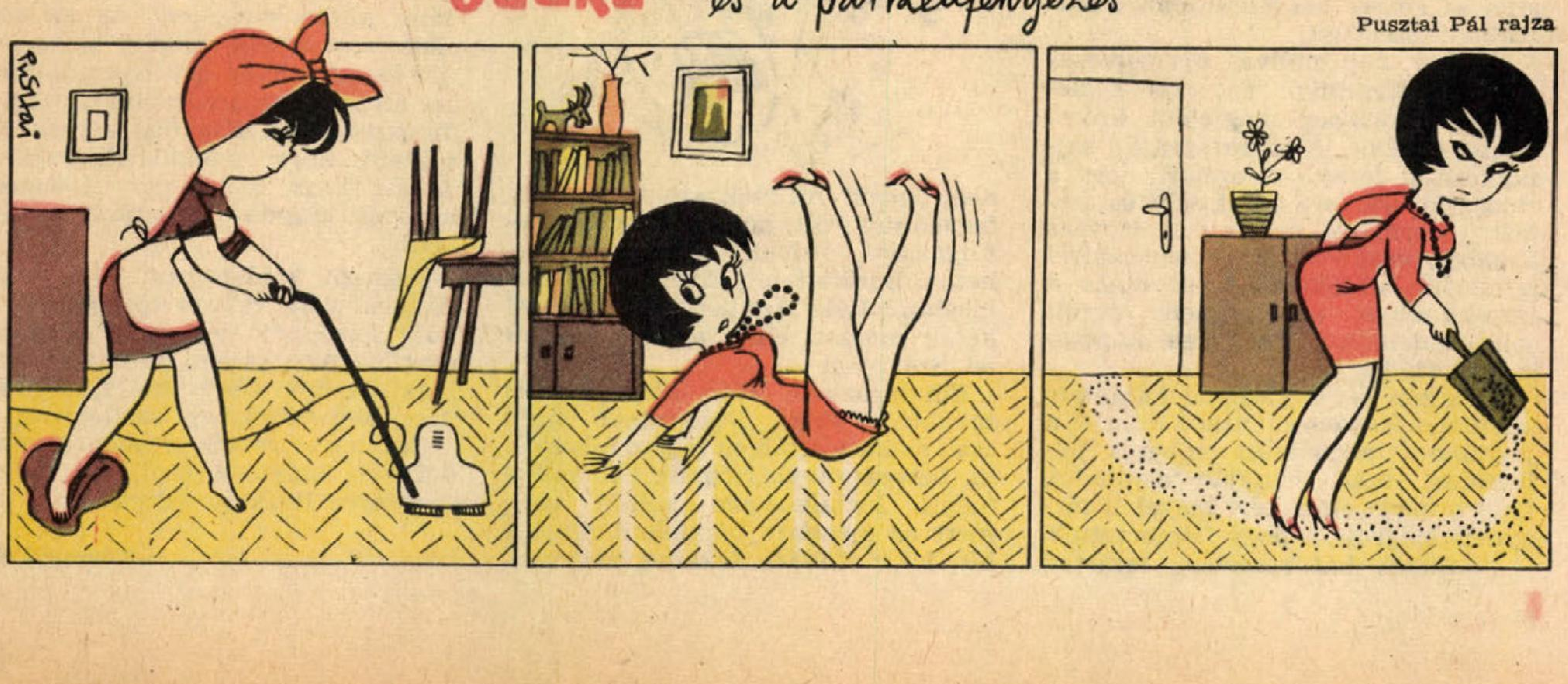

NÉGY KUBAI KARIKATÚRA AZ USÁ-RÓL

(A „Palante Y Palante" című, Havannában megjelenő szatirikus lapból)

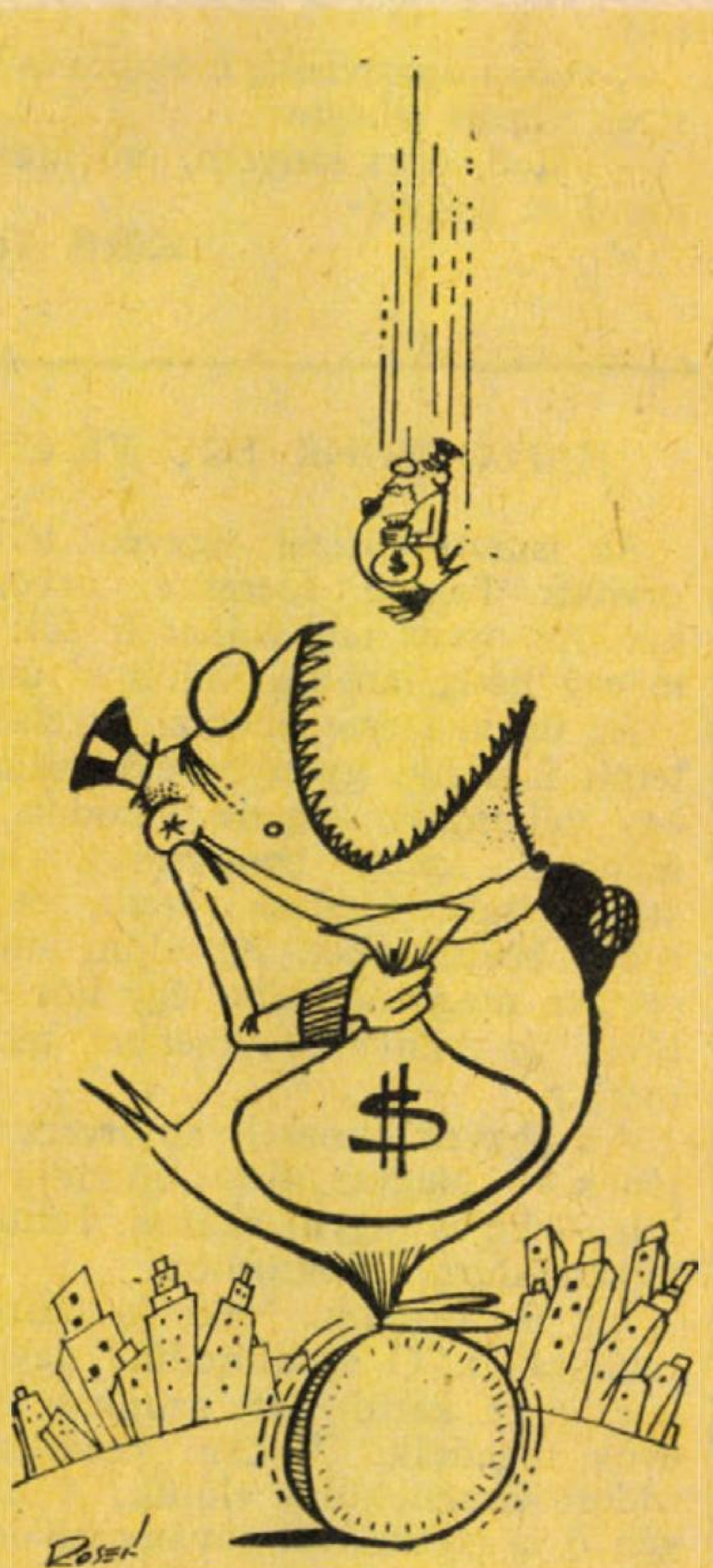

Közismert attrakció.

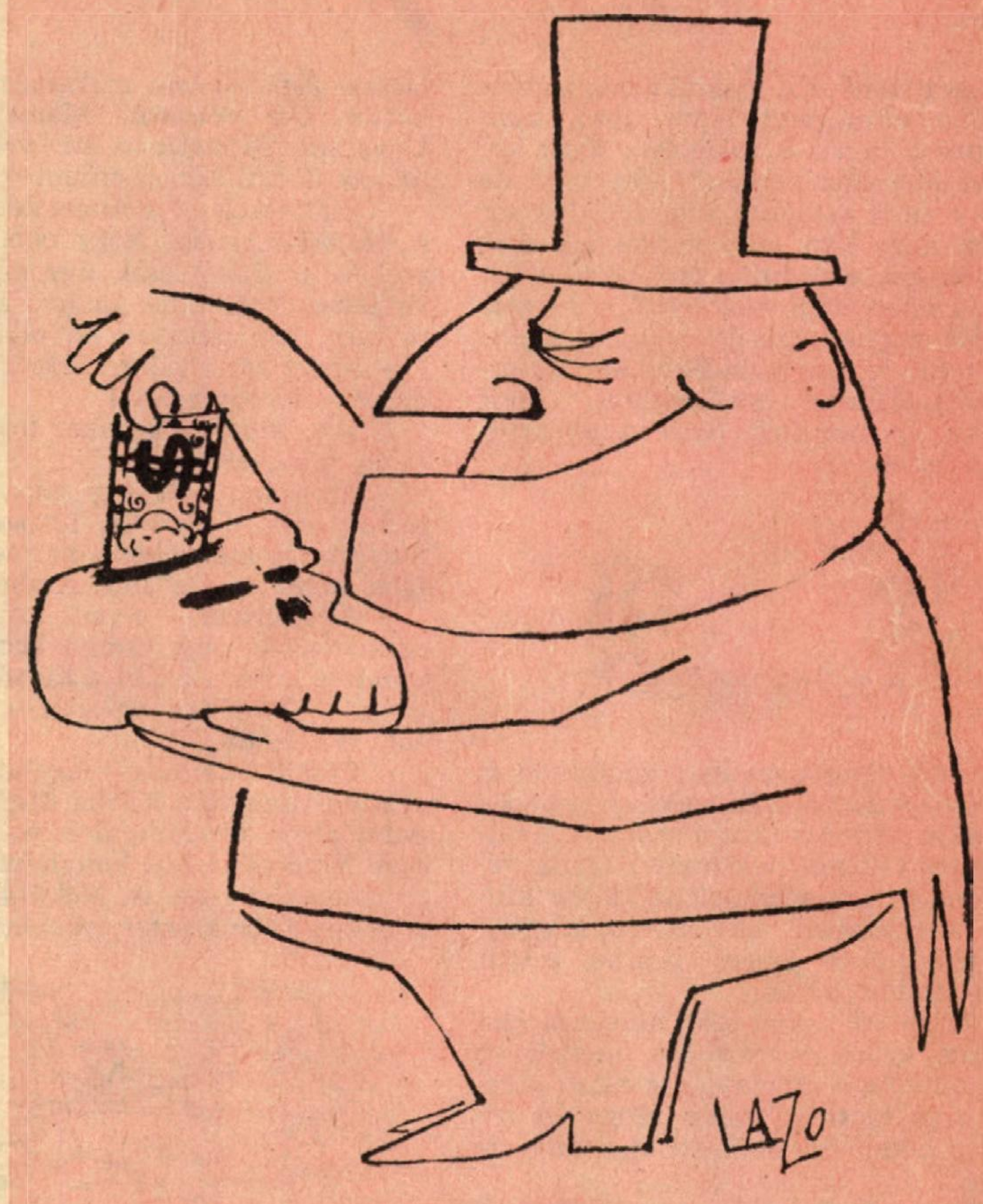

Háborús gazdálkodás.

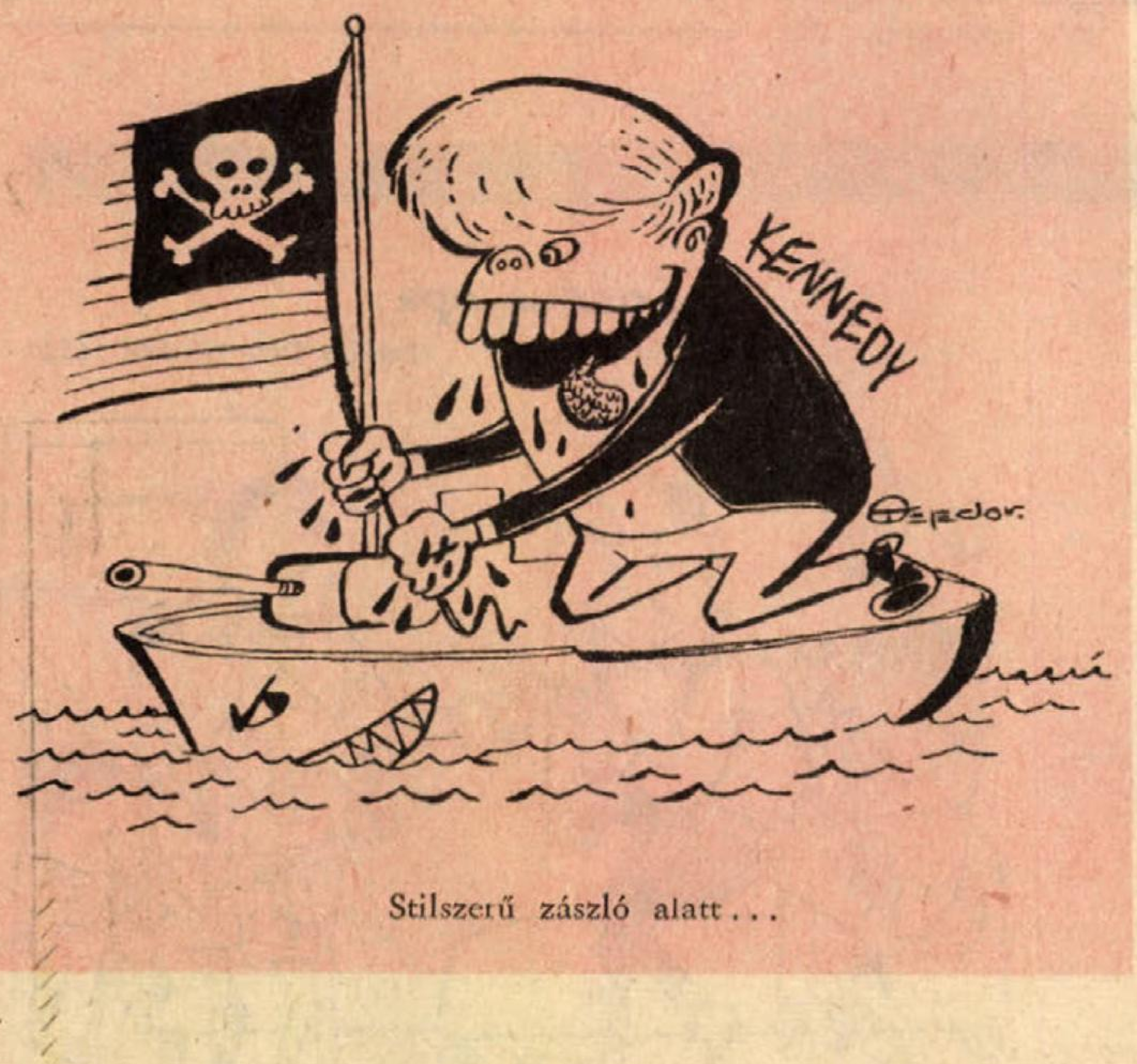

Stilszerű zászló alatt . . .

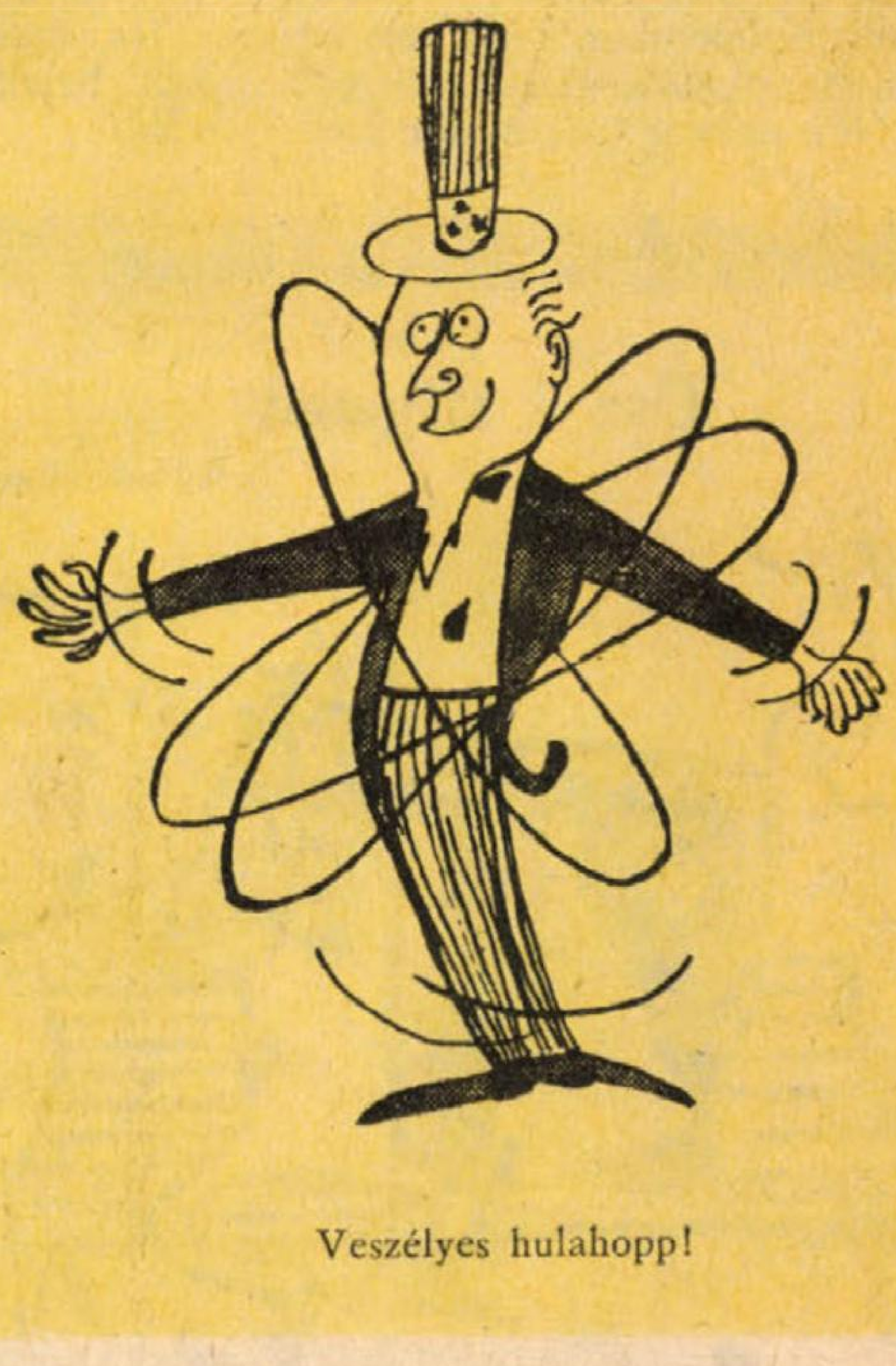

Veszélyes hulahopp!

Az igazi

Kandi Ilonkánál gyanakvóbb, tartózkodóbb természetű lányt még nem hordott a hátán e földgolyó. Kicsi korában édességet nemhogy idegentől, de még a saját szüleitől sem fogadott el. Aztán nagy lány lett, de fiúknak még csak megismerkedniök sem sikerült vele. Ha ismeretlen hódolóitól szerelmes levelet, vagy virágcsokrot hozott a postás, e bűnjeleket haladéktalanul az erkölcsrendészetre továbbította. Mert Ilonkát így nevelték. Ilyen megközelíthetetlennek.

Ezen a verőfényes őszi délutánon is erényes gondolatokba mélyedve sietett hazafelé. Hirtelen megtorpant, s a válla felett villámló tekintettel mérte végig azt a feltűnően jelentéktelen külsejű fiatalembert, aki utánasziszegett.

– Pusztuljon innen pimasz fráter, vagy rendőrt hívok!

– Ne hivol zsaru, szép hungária girl – tette kezeit keresztbe a mellén és hajolt földig a merénylő. – Allah megáld, tégy kicsi szívesség. Hogy én jut Gallér hotel? Én neki ott apertman és apertif.

– Jé, maga külföldi? – enyhült kissé Ilonka harciassága. – Ha jól értettem, a Gellért Szállóba igyekszik?

– Jessz, okénéró, hendzupp – bólogatott szaporán a fiú –, ott nekem fejedelmes lakosztály. Légyszíves elkísérsz. Én még nem tud jól járkálás budiful magyar főváros.

– Hogyan képzeli? – tiltakozott felháborodva Ilonka. – Fényes nappal elkísérni egy vadidegen férfit?!

– Encsul dige, én hatökör – hajolt meg újfent a fiatalember. – Elfelejc bemutogatás. Hoppárdon, gráci tanti, gutmording. Név nekem Juszuf ibn Szedlacsek. Papa nekem makaradzsa Hacukában. Ült trónuson. Mamka efendi. Ugyanott. Ül mellette. Én övék fiú. Állok itt. Lenni sah és trónörökös.

– Ica vagyok – nyújtott kezet a lány s bár kétségtelen, hogy ebből a lenszőkehajú fiúból csak úgy áradt a távolkeleti, egzotikus varázs, gyanakvása még nem oldódott fel teljesen.

– Miért jár gyalog, fenség? – kérdezte. – Nincs autója?

A sah, mind a tizenkét fogát kimutatva, felnevetett:

– Az volna csak egy papedli. Autó nekem sok. Rolcrolc, Trabant, Tefu, Furgon. De ma nekünk parmezán-böjt. Jársz lehet csak gyalog. Ambulancia.

– Aha, értem – olvadt tovább a bizalmatlanság jege Ilonka kebelében, s elindult a fiú oldalán a Külső-Kerepesi úton. – Meséljen valamit a családjáról, az életéről.

– Család unalmas – legyintett a fiú. – Ajser dinasztia. Kőolaj ültetvény Lapalómában, tevekeltető farm Labradorban. Kicsi pénz hoz konyhára grönlandi gyöngyhalászás is. Nekünk övé Kohinor és Fábelkasztel gyémánt.

– Igazán? – melegedett át Ilonka hangja. – Dehát akkor miért tetszik ilyen topisan járni?

– Inkontumácia – magyarázta Juszuf. – Impi kémszervics így nem felismer.

– Nagyszerű gondolat – lelkendezett a lány, de azért némi aggály még szorította a lelkét. – Nincsenek testőrei?

– Kettő tucat, de ma mind csúsztatni – hangzott a meggyőző felelet.

Ica most már megengedte, hogy a sah belekaroljon. Így ballagtak tovább . . .

Kandi Ilonka ezen a szép verőfényes őszi délutánon éjfélkor ért haza. Felkeltette szüleit és lelkendezve számolt be nekik, hogy kivel hozta őt össze jó csillaga. Elmesélte, hogy a sah a Szabadság-híd pesti hídfőjénél szerelmet vallott, a közepén megkérte a kezét, a híd budai hídfőjénél ő igent mondott. Floridába mennek nászútra, elefánthátón.

A mama összevissza csókolta és könnyek között rebegte:

– Látod, édes lányom, érdemes volt várni az igazira.

Kürti András

HALLOTTUNK EGY VICCET

Az ismert párizsi ügyvéd felkeresi orvosát. Fogyni szeretne, orvosságot kér. Az orvos tablettákat ír fel: szedje egy hétig, azután jöjjön el újra.

Az ügyvéd este beveszi az első tablettát. Elalszik, gyönyörűeket álmodik: egy déltengeri szigetre vetődött, ahol szebbnél szebb bennszülött lányok strandoltak. Utánuk eredt, de nem tudta beérni őket. Az álom minden éjszaka megismétlődik. Egy hét elmúltával tíz kilóval kevesebbet mutat a mérleg.

Az ügyvéd elmeséli az esetet jelöltjének. – Nagyszerű –, mondja a jelölt. – Én is fogyni akarok. Felmegyek ugyanahhoz a doktorhoz.

Így is történik. Neki is felírják a tablettákat. Ő is álmodik: ugyanarra a szigetre került. Ott azonban emberevők fogadták. Üldözni kezdték, alig tudott elmenekülni előlük. A hét végén ő is tíz kilóval soványabb lesz.

Felkeresi az orvost. Elmondja, hogy a gyógyszer eredményes volt. Csak azt nem érti, miért álmodott annyival rosszabbakat, mint a főnöke.

– Ez nagyon érthető –, hangzik a válasz. – Az ügyvéd úr magánbetegként jött hozzám. Maga viszont arra hivatkozott, hogy tagja a betegsegélyzőnek.

Ősz a szigeten

Toncz Tibor rajza

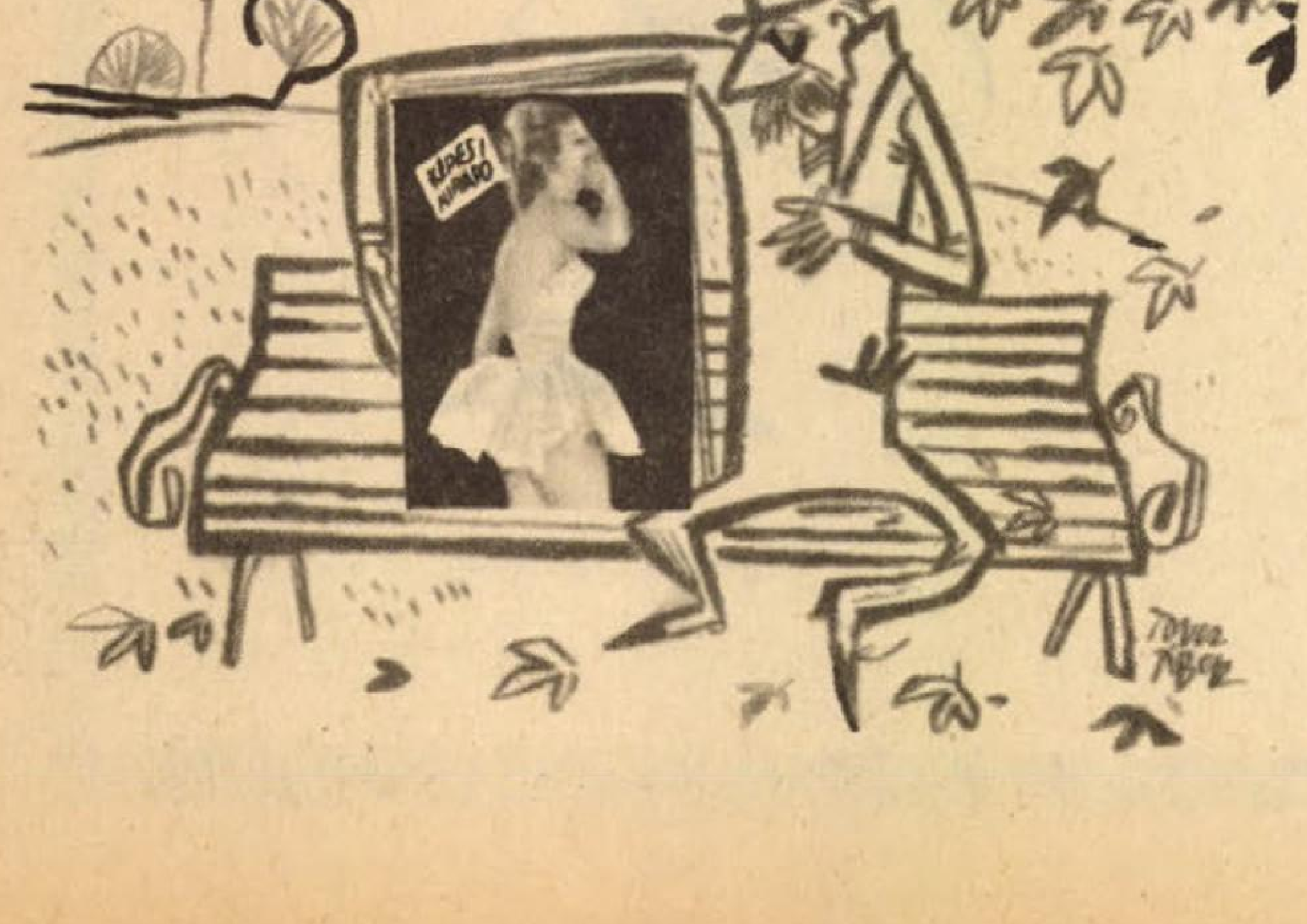

Gondos apa

Balázs-Piri Balázs rajza

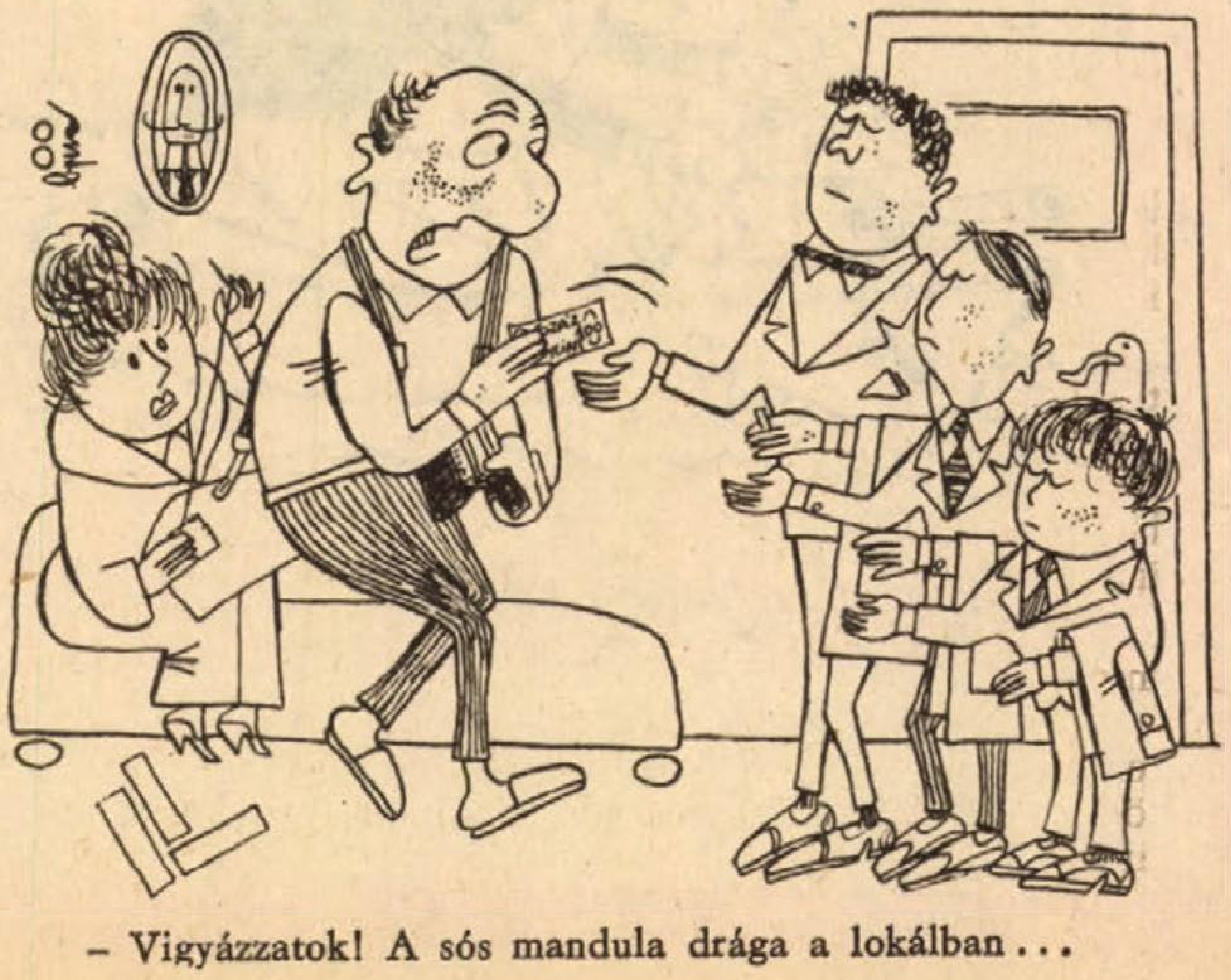

– Vigyázzatok! A sós mandula drága a lokálban . . .

Károly Sándor:*

MAGYARUL TANULOK

Meglátogattam régi barátomat és egykori iskolatársamat, akivel átlagban tizenöt-húsz évenként szoktam találkozni. Helyette Tamás nevű unokája fogadott, aki tíz éves és — természetesen — Budapest legokosabb unokája.

— A nagyi szabin van, de azért benézett a labiba — mondta a legokosabb, majd hozzátette, hogy rövidesen hazajőn és várjam meg.

Csodálatos nyelvkészségemmel nyomban rájöttem, hogy nagyi csak nagyapa lehet, de a szabin meghökkentett. Tudtommal a szabin nőket egyszer már elrabolták. Feri barátom ismét rabol? Az ő korában... És mi az a labi? Amikor a rejtélyes szavak iránt érdeklődtem, Tamás furcsán nézett rám, majd sajnálkozva kijelentette, hogy nem tudok magyarul.

Társalgásunk során megtudtam, hogy Tamás a harmadikba jár és perceken belül itthagy, mert suliba kell mennie. Nem buszon megy, hanem vilcsin, mert az olcsóbb. Azt is megtudtam, hogy délután földrajzóra van és a Balcsiról kellett dolgozatot írni.

Szégyenkezve, de bevallom: nem kísértem figyelemmel anyanyelvünk újabb fejlődését, elmaradtam koromtól és ez elszomorító. Éppen azon gondolkoztam, bepótolhatom-e még életem hátralevő idejében a mulasztást, amikor belépett Feri, a barát és iskolatárs.

— Szia, szia, öreg fiú! — üdvözölte az unoka a nagyapát.

— Szia! — üdvözölte a nagyapa az unokát.

Ezután engem üdvözölt, majd figyelmeztette Tamást, hogy ne nyüzsögjön otthon, hanem siessen a suliba. Kissé csodálkoztam, hogy miképpen tud egyetlen személy nyüzsögni, valahogy úgy emlékeztem, hogy hangyák, darazsak, poloskák mozgásművészetét szokták nyüzsgésnek nevezni, de az régen volt s úgy látszik, 1962-ben már odáig fejlődött a nyelvtudomány, hogy egyetlen személy is nyüzsöghet.

— Mit szólsz az unokámhoz? — kérdezte a barát és iskolatárs.

— Remek fiú — mondottam elismerően — és gyönyörűen beszél magyarul. Nem magyaráznál meg néhány szót, mert régen jártam Budapesten és... és — bevallom őszintén — nem értem...

Megmagyarázta.

— Úgy látszik, Budapest második gyerekkorát éli — jegyeztem meg csendesen, enyhén bíráló kicsengéssel.

— De mi ebben a pláne? — kérdezte Feri.

Erre nem tudtam felelni. Külföldön élek és még csak sejtelmem sincsen arról, hogy a pláne szót újabban miképpen, helyesebben milyen vonatkozásban alkalmazzák.

— Dobjuk ezt a témát — szólt a barát és iskolatárs —, inkább menjünk le egy presszóba és dobjunk be egy duplát.

Betértünk egy fürdőszoba nagyságú helyiségbe, ahol Feri „kiszúrt” magának egy gyufadoboz nagyságú asztalkát és bedobtuk a feketét. Utána Feri kijelentette, hogy a fekete jó, őt egészen feldobta. Aztán bedobtunk még egy gyűszűnyi kávét, majd a dobálózások után felálltam.

— Hová sietsz? — kérdezte a barát és iskolatárs.

— Sietek, mert sürgős dolgom van — válaszoltam. — Felülök a vilcsire, aztán voncsin elutazom a Balcsira és a magányban bedodobok egy nyelvtankönyvet és megtanulok újra magyarul. Tiszteltetem Lőrincze Lajos professzort. Szia, szia...

---

* *Romániai magyar író, aki nemrégiben Budapesten járt.*

Óriási ravaszság

Toncz Tibor rajza

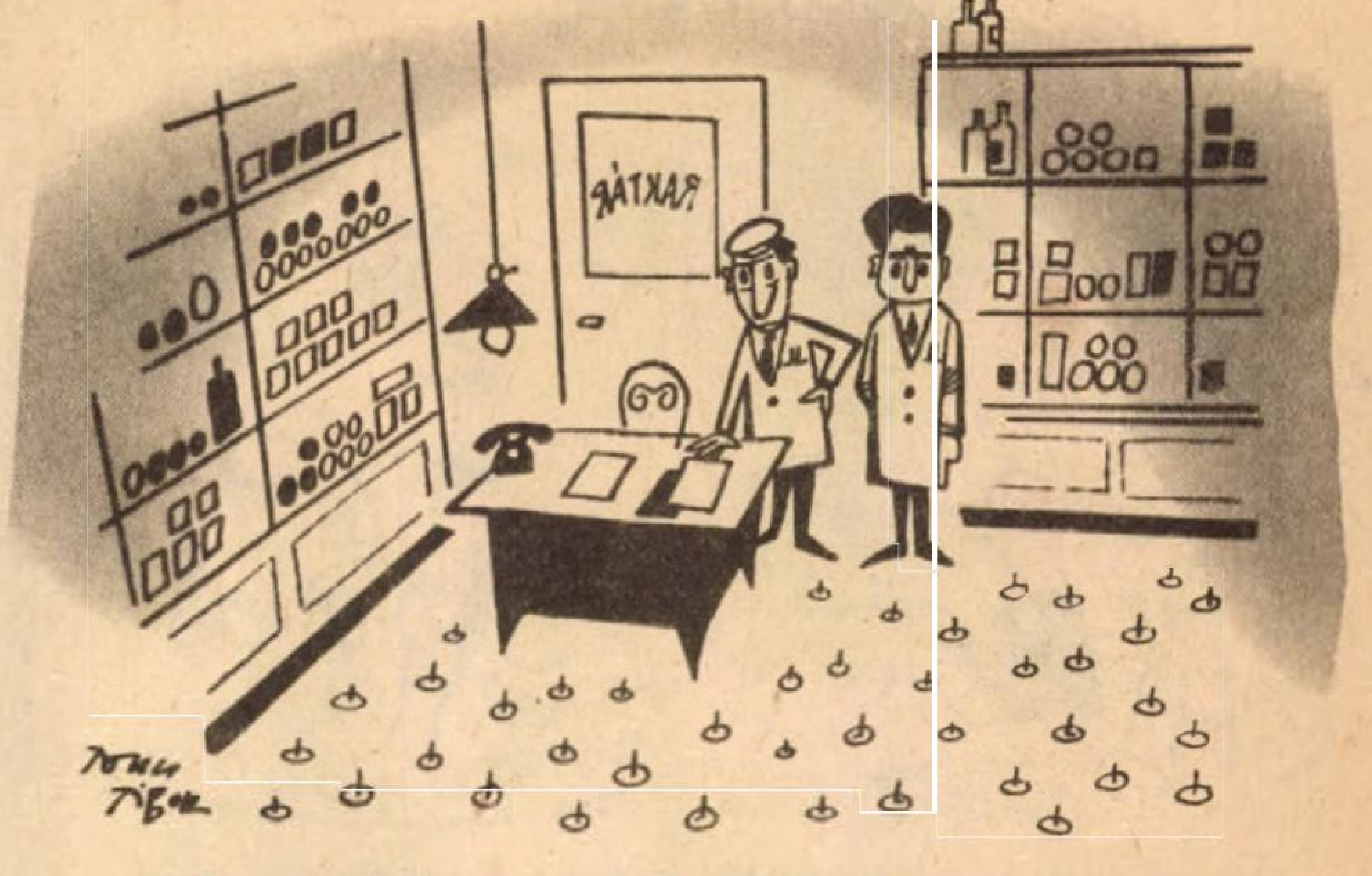

– Ha mezítláb jön a tolvaj, itt alaposan megjárhatja!...

TALÁLÉKONYSÁG

A gyárigazgató peckesen lépkedett az üzemvezetővel a gépek között. Jobbra-balra nézett, hogy kellő méltósággal fogadhassa a dolgozók üdvözléseit.

– Nézzük meg a raktárt is! – szólt az üzemvezetőhöz.

– Nem fontos, semmi érdekes sincs ott! – tiltakozott a mellette loholó kékköpenyes férfi. – Meg aztán éppen átrendezés van.

– Annál inkább érdekel! – folytatta az igazgató.

Az üzemvezető sápadtan nyitotta ki az ajtót, és előre engedte az igazgatót.

A nagytekintélyű férfi belépett a raktárba. A következő másodpercben már fel is hördült:

– Supák! Mi az ott? – mutatott az egyik sarokra.

– Tengely, igazgató elvtárs, tengely, amint tetszik látni – készségeskedett az üzemvezető.

– Tengely, tengely... De milyen tengely?!

– Tengely, egyszerű, sima tengely, hehe, olyan, mint a többi – próbált kedélyeskedni Supák.

– Nem süllyed el a szégyentől?! – mordult rá az igazgató. – Tegnap a gyárvezetői értekezleten azt merte mondani, hogy ebben a négyedévben egy darabbal sem tud többet gyártani, mint a terve. Most meg itt hever vagy ötszáz darab.

– Igen –, hebegett Supák. – Arra gondoltam, hogy a jövő negyedévben lehetnek akadályok és akkor...

– Szóval spejzol! – vágott közbe az igazgató. – Nem törődik a vállalat érdekeivel, csak a saját üzeme érdekli! Vegye tudomásul, nem kap prémiumot! – ordította dühösen. Hátat fordított és otthagyta a leforrázott Supákot.

Még akkor is dohogott magában, amikor visszatért az irodájába.

Gereblye, a főkönyvelő és Makkos, a főmérnök már várta.

– Fél órája itt vagyunk – szólt Gereblye. Meg kell adnunk a termelési eredményt. S most nem tudjuk, hogy mit csináljunk. Vagy 20 százalékkal több a kész termék, mint a tervszám.

– Hogy mit csináljunk?! – vörösödött el az igazgató. – Még ezt sem tudjátok? Spejzolunk, drága barátaim, spejzolunk. Ha most többet jelentünk, akkor legközelebb felemelik a tervet és fuccs a prémiumnak.

– Igazad van, majd eldugjuk a többletet – szólalt meg Makkos is. Megyek és intézkedem.

– Milyen nagy gond egy ilyen gyárat vezetni! – sóhajtott az igazgató, amikor egyedül maradt. És mennyire nem találékonyak az emberek!

Jécsai Andor

Továbbképzés

Vasvári Anna rajza

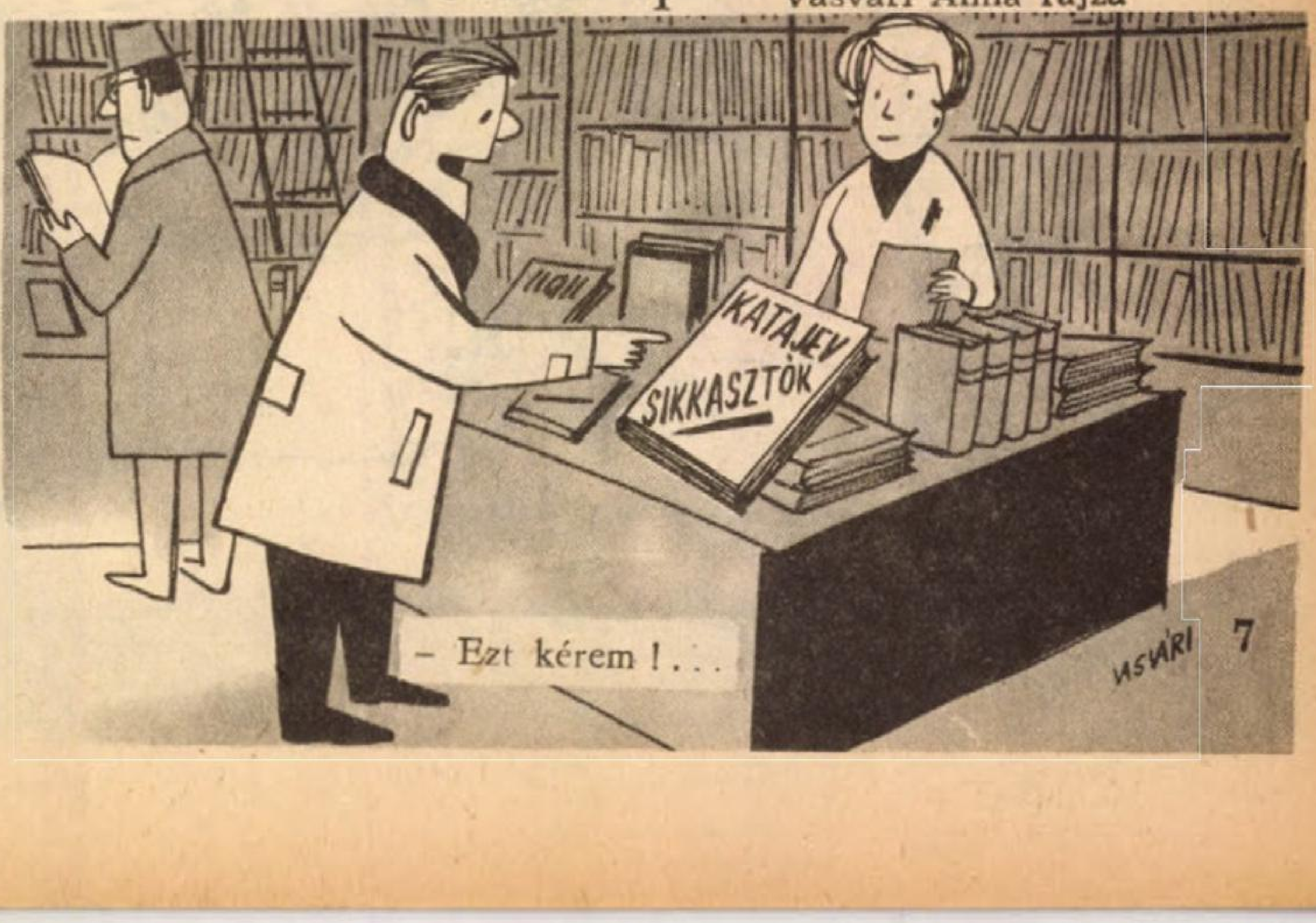

– Ezt kérem!...

Kiküldetésben

Toncz Tibor rajza

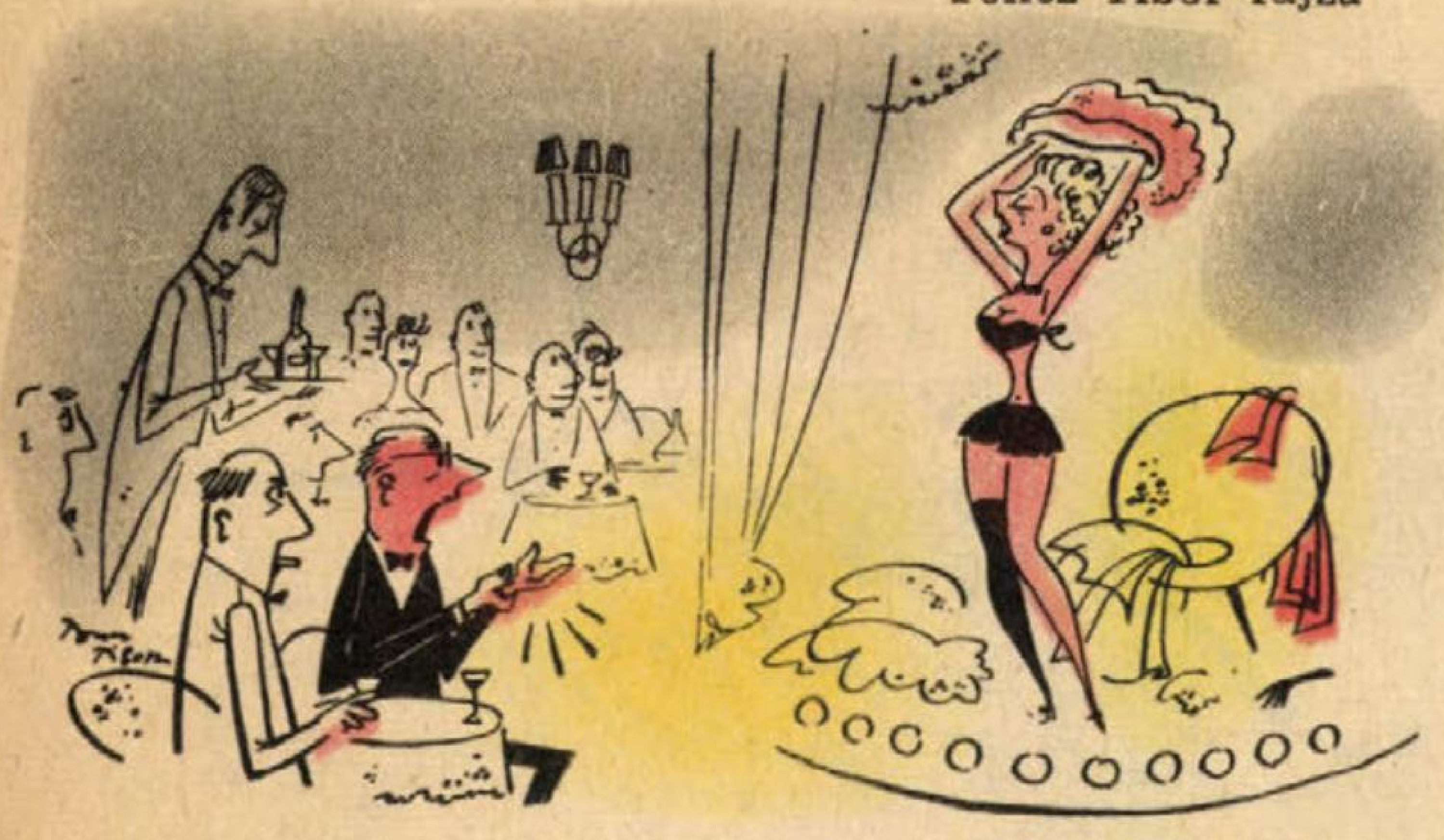

– Na tessék! Amint hazaérek, mehetek az SZTK-ba, olyan szapora a pulzusom . . .

Csalódás

Vasvári Anna rajza

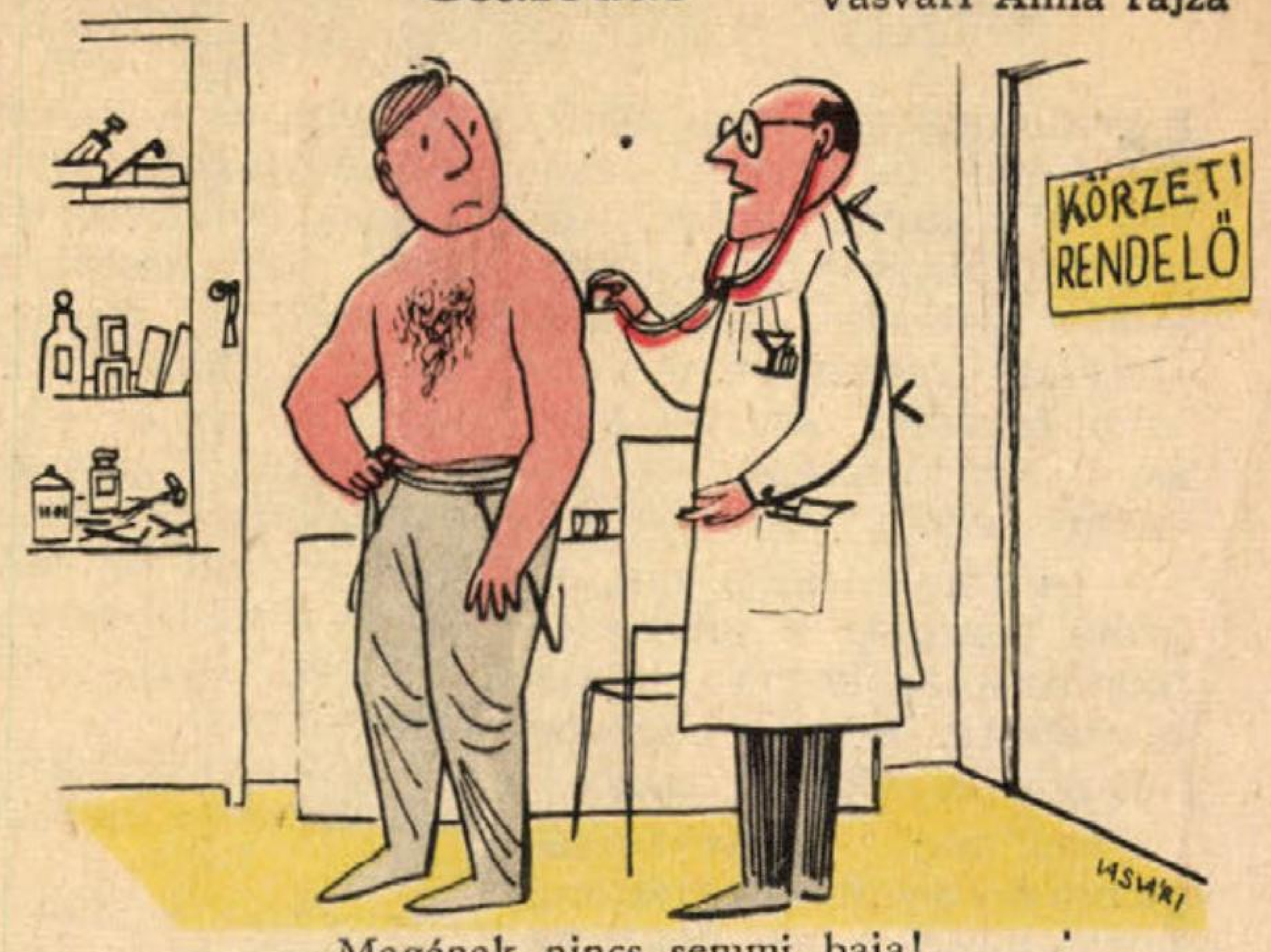

– Magának nincs semmi baja!
– Elég baj az nekem!

Ingyenes az SZTK

Szegő Gizi rajza

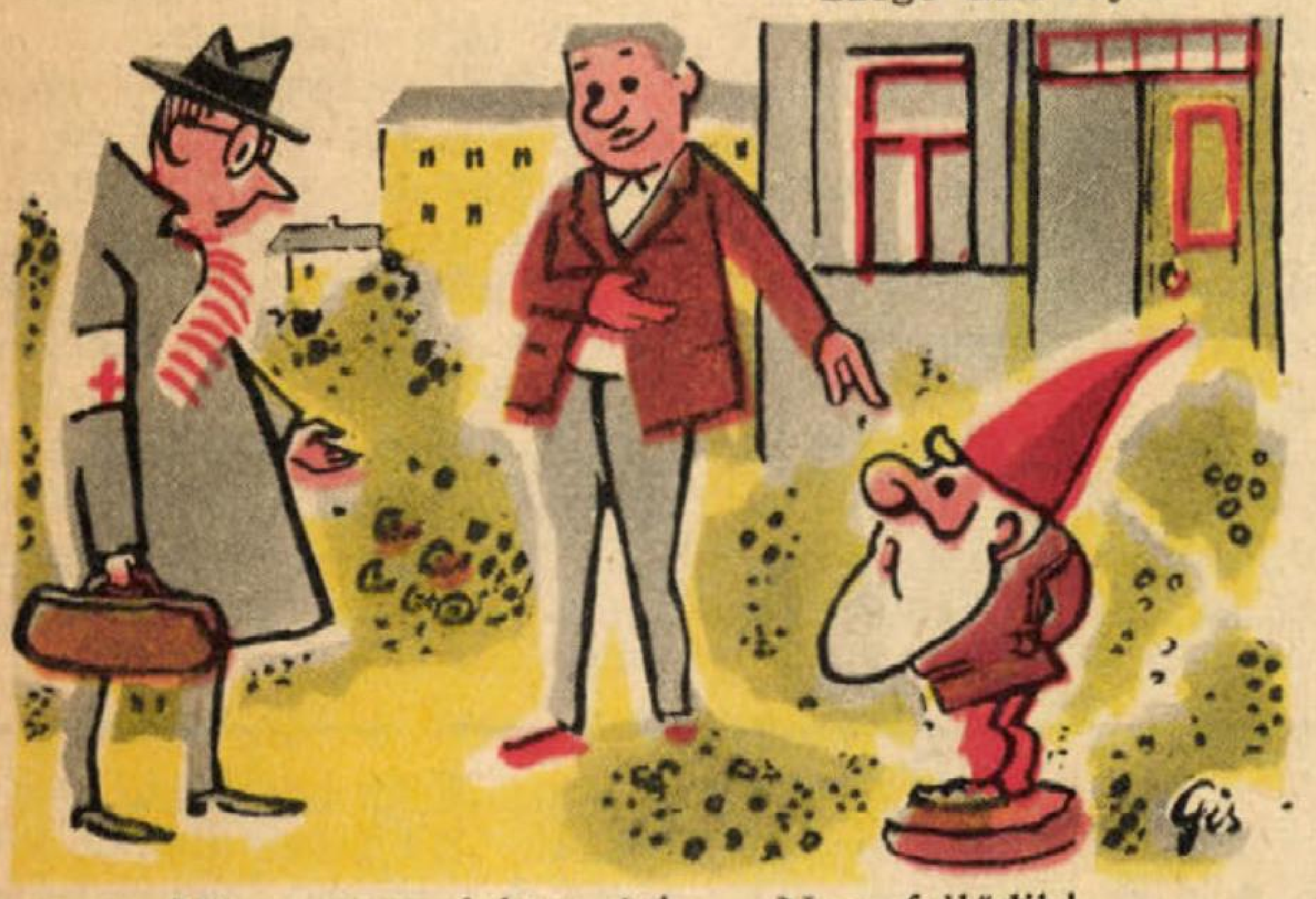

– Nézze meg, doktor úr! . . . Nem fejlődik! . . .

A sorszám

Mészáros András rajza

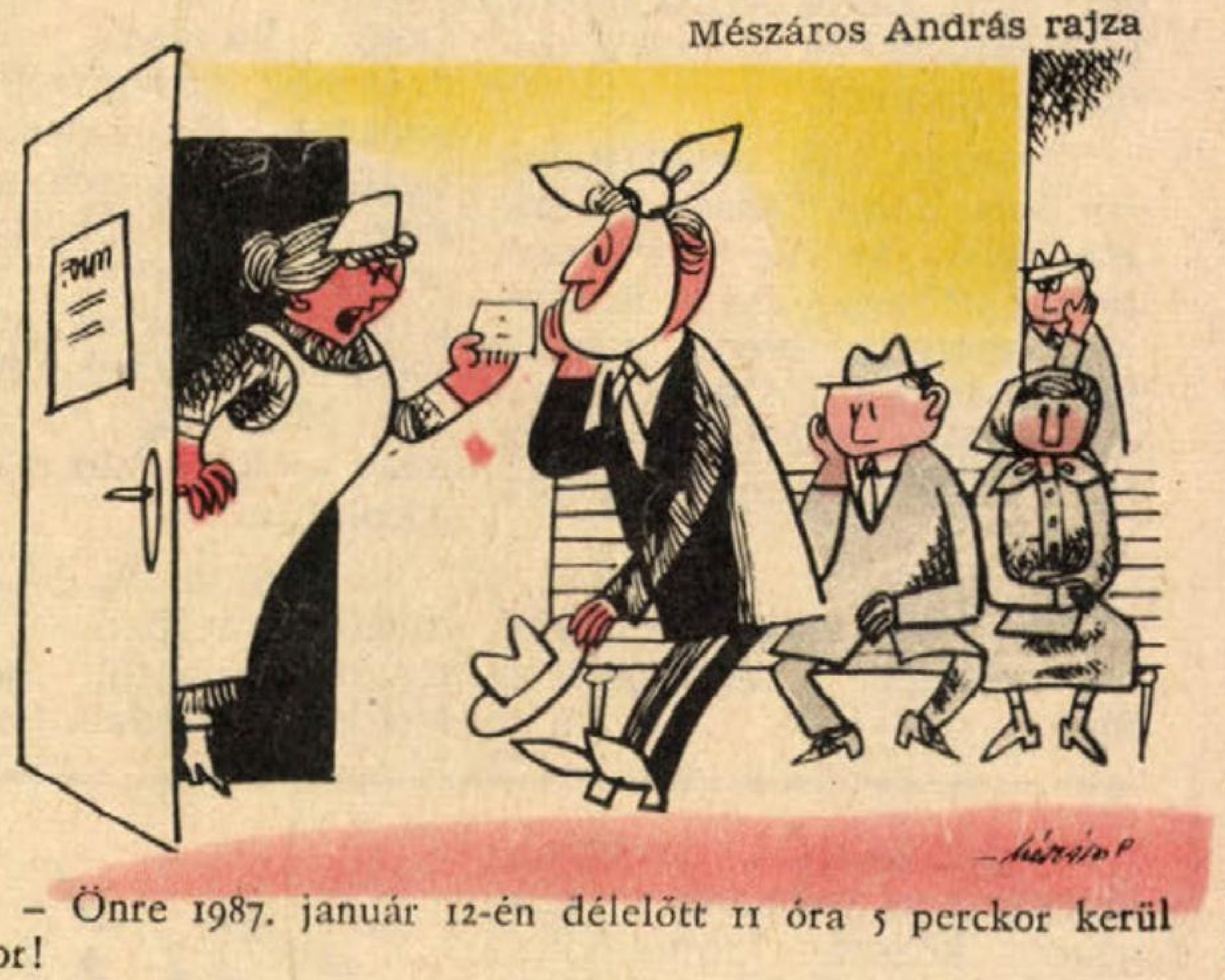

– Önre 1987. január 12-én délelőtt 11 óra 5 perckor kerül sor!

Kérdez a beteg

Hegedűs István rajza

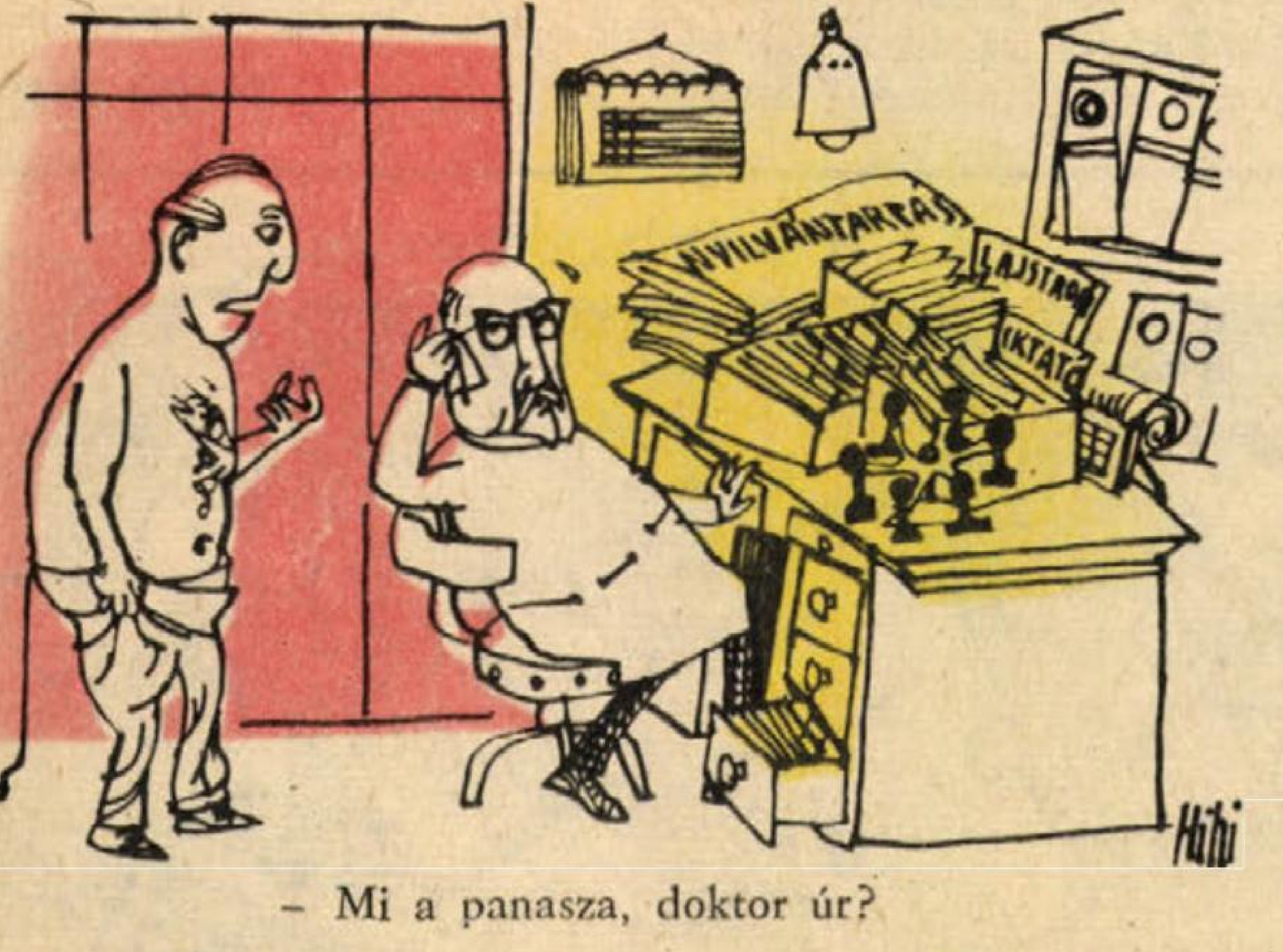

– Mi a panasza, doktor úr?

Törzsvendég

Szűr Szabó József rajza

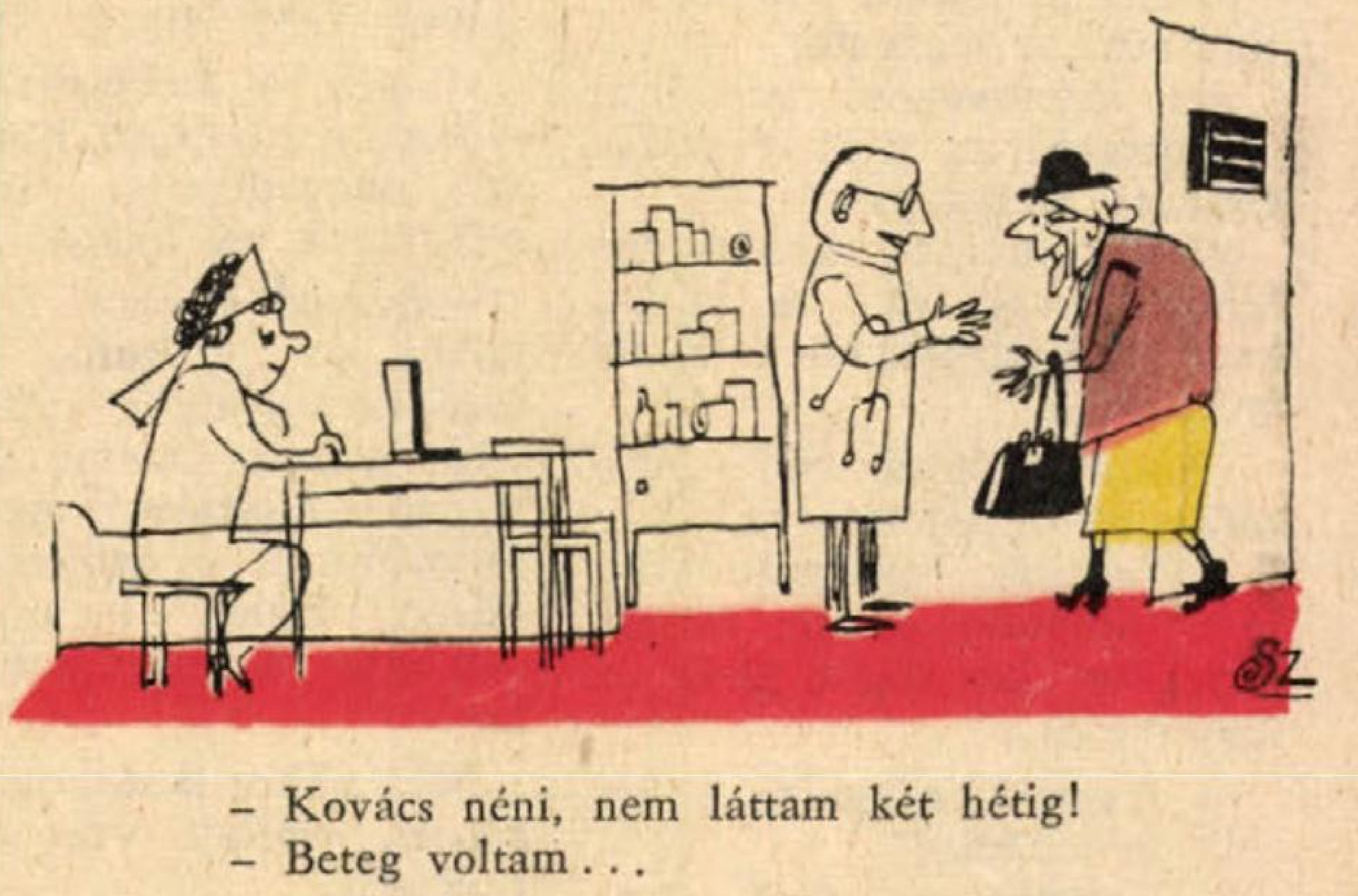

– Kovács néni, nem láttam két hétig!
– Beteg voltam . . .

ORVOSOK és PÁCIENSEK

Foglalkozási ártalmak

Hegedűs István rajza

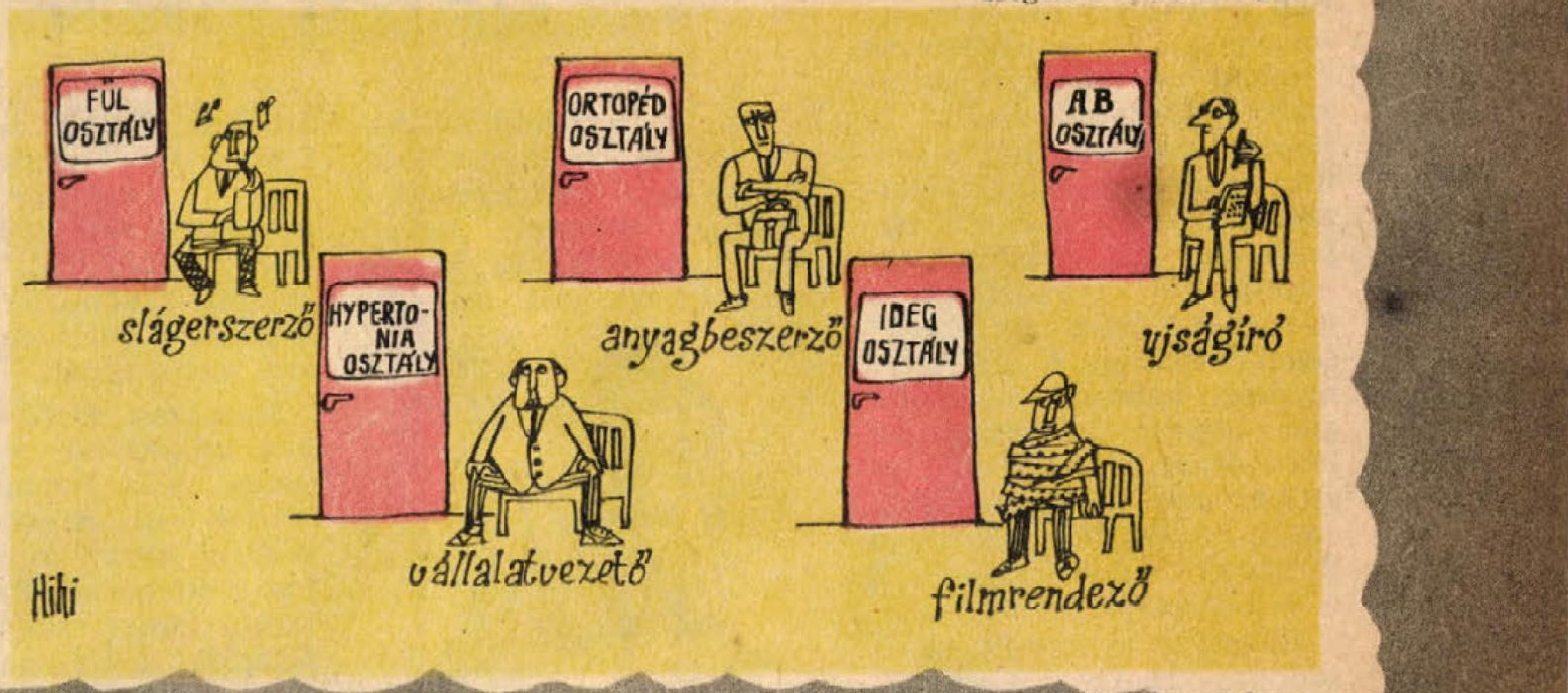
FÜL OSZTÁLY
slágerszerző
HYPERTONIA OSZTÁLY
vállalatvezető
ORTOPÉD OSZTÁLY
anyagbeszerző
IDEG OSZTÁLY
filmrendező
AB OSZTÁLY
újságíró
Hihi

Túlterhelt orvos

Erdei Sándor rajza

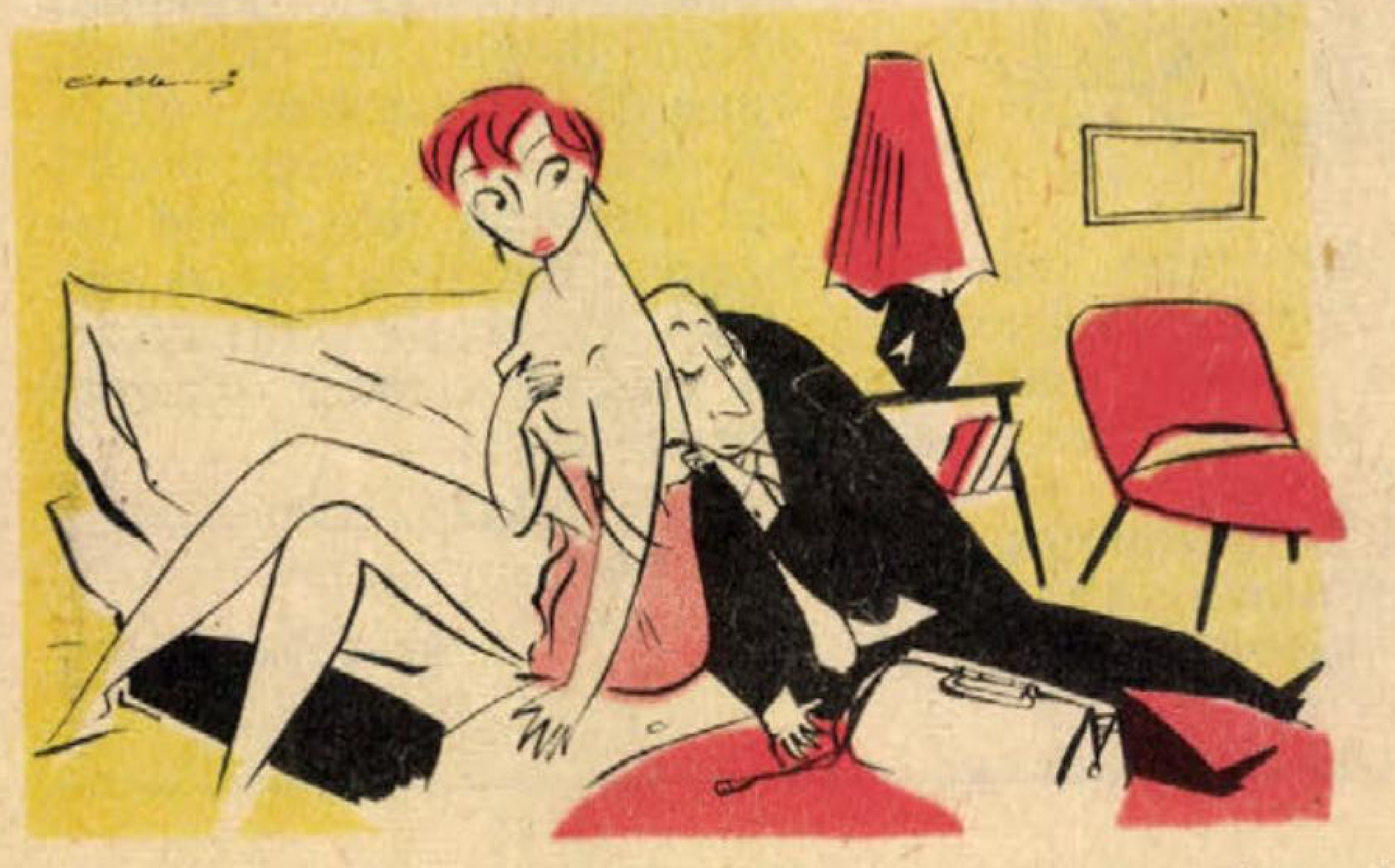

– Szegény doktor úr... Hallgatózás közben elszunyókált...

Az óbudai javasasszonynál

Toncz Tibor raiza

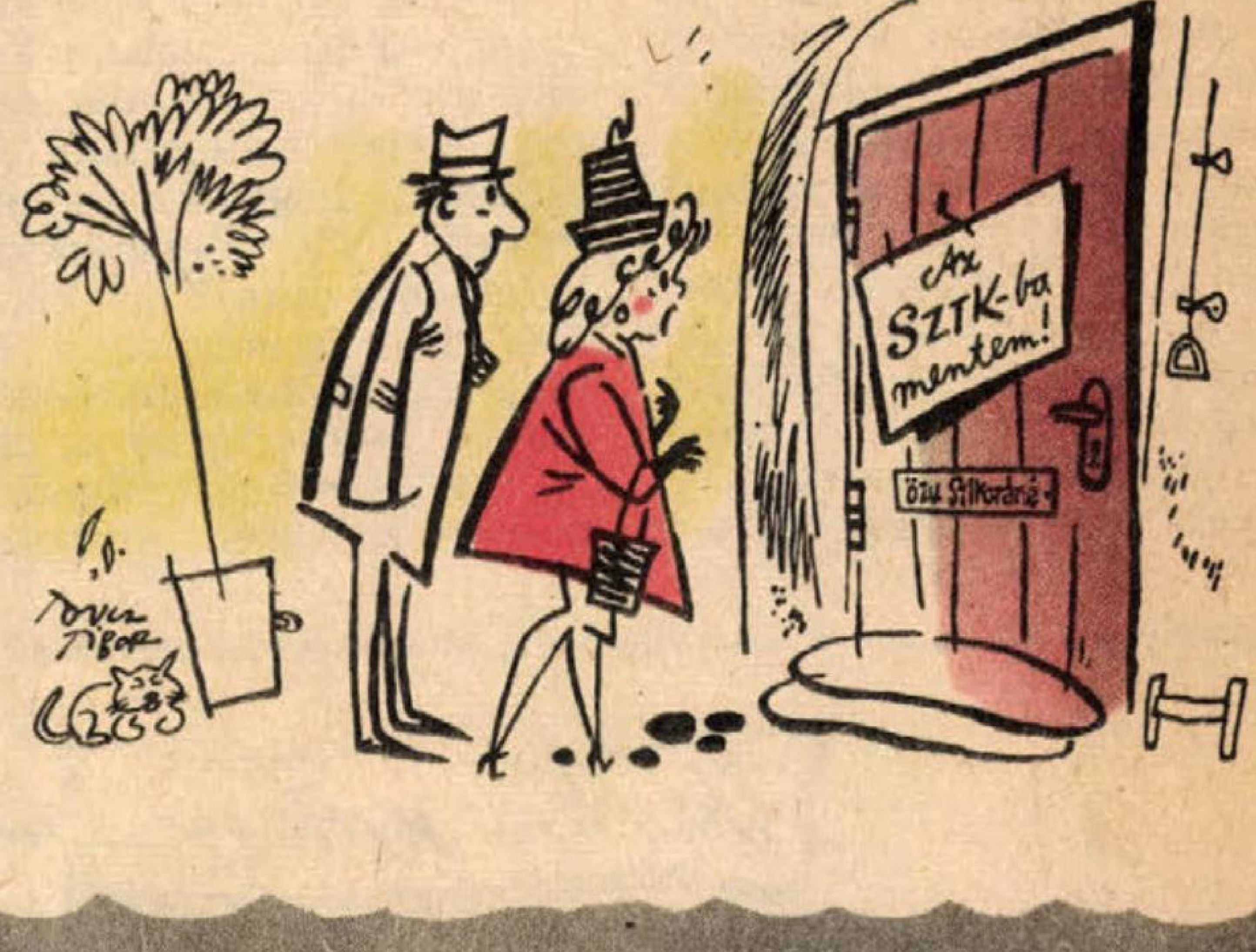
Az SZTK-ba mentem!
Özv Stilkoráné
Toncz Tibor

Sürgős eset

Pusztai Pál rajza

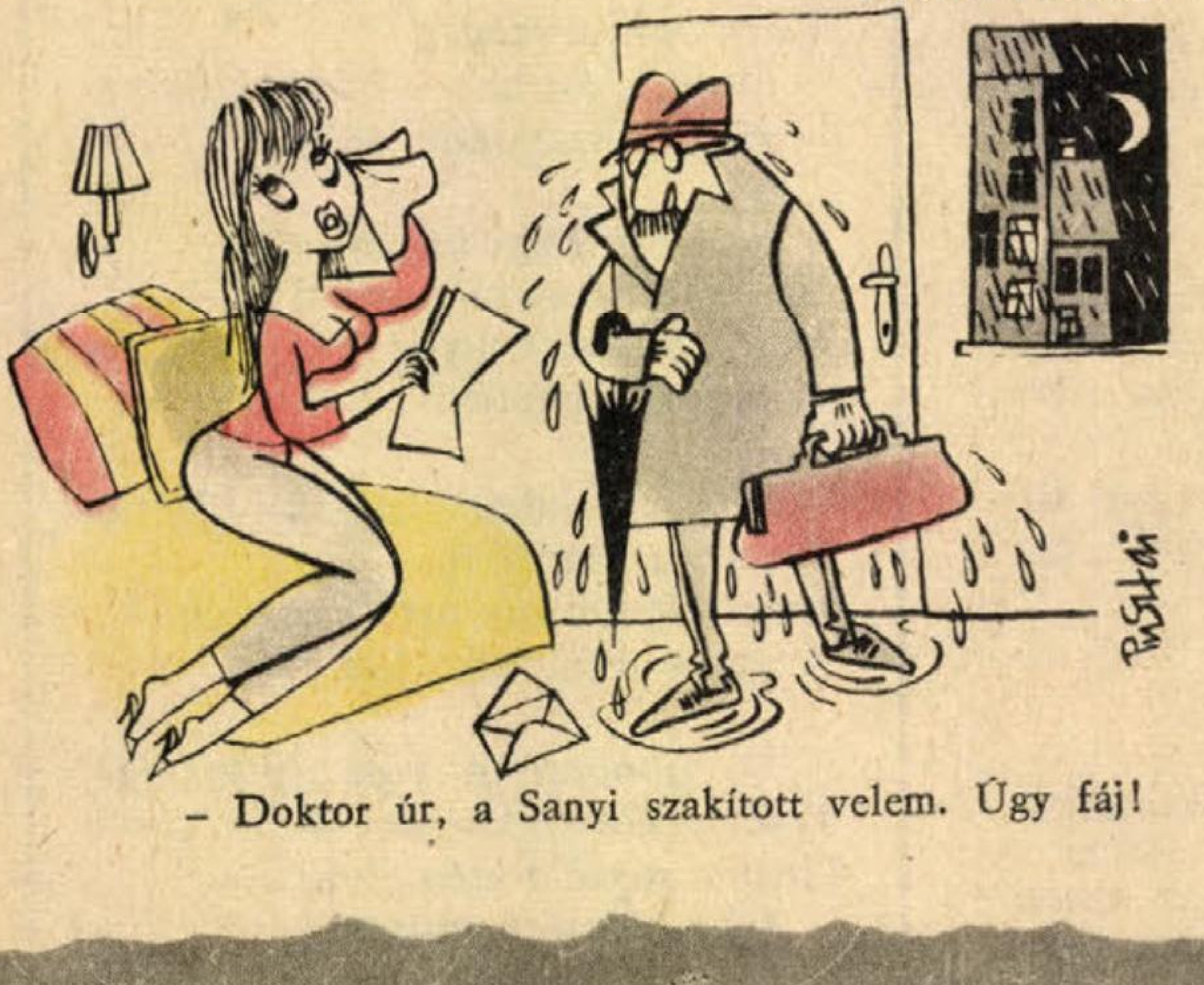

– Doktor úr, a Sanyi szakított velem. Úgy fáj!

Ami kell, az kell

Szür Szabó József rajza

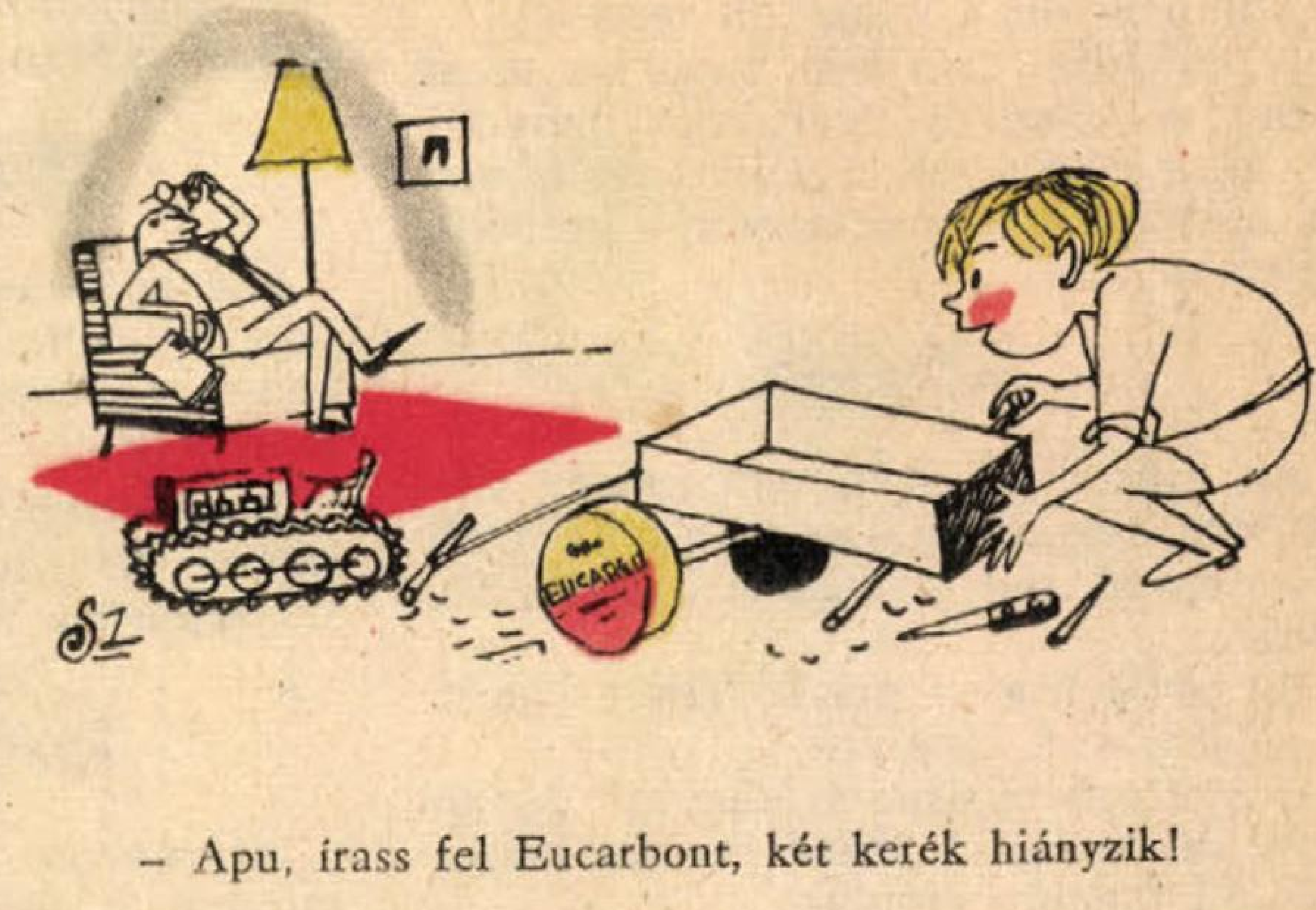
EUCARBON
SZ

– Apu, írass fel Eucarbont, két kerék hiányzik!

Ki Kinek Kije?

Franciskával a Lukács-uszodában ismerkedtem meg. Az őszi nap bágyadt volt, Franciska eleven. Én egy kétrészes regényt olvastam, ő kétrészes fürdőruhát viselt, de nem ez volt köztünk a legfontosabb kapcsolat. Véletlenül egymás mellett napoztunk; az októbervégi napfényből igyekeztünk a maximális barnítási képességet kiszívni. A barnulás ugyanis nemcsak napenergia, hanem fanatikus hit kérdése is. Ilyenkor már az ember nem a mégbarnábbságra törekszik, inkább a meglevő tartósítására. S e célból olajoz.

12 óra 45 perc volt, az az időpont, amikor a Petőfiadón felcsendül a Szívküldi. És felcsendült. Nekem hordozható törülközőm volt, Franciskának hordozható rádiója. Miközben Franciska a nap és egy tangó kettős tüze között pörkölődött, szórakozottan maga mellé nyúlt az olajos üvegért, hogy újabb réteggel vonja be kávébarna bőre pőre pórusait. Kenegetés közben megremegtek orrcimpái: ennek az olajnak idegenszaga van! Pillanatok alatt kiderítette, hogy nem a saját olaját használta, hanem az ő üvege melletti üveget, amely a mellette fekvő úré, vagyis az enyém. Bocsánat — mondja zavartan. — Nem tesz semmit, majd lekvittelem — mondom humorosan és magamra locscsantok egy cseppnyit az ő olajából. Nevetett, nevettem, nevettünk, így kezdődött. Ennek ma második hete, már háromszor találkoztunk vízen kívül, én őt Ferkónak becézem, ő engem lelaliz, mert bár Frigyes névre hallgatok, ő engem, ismeretségünk eredetére való tekintettel ó Lajosnak hív, rém szellemes, ki tudja, mi lesz még ebből?

Most a Batávia eszpresszóban ülök és várom Ferkót, aki persze késik, nem baj, ezalatt nézelődöm. Azt játszom, hogy az egymás mellett ülő emberekről igyekszem kitalálni: ki kinek kije? Pszichológiai társasjáték, LÉLEKTANOSDI, persze, akkor lenne az igazi, ha az ember ellenőrizhetné, helyesen tippelt-e.

Itt van például ez a dundi fekete nő balfelső aranyfoggal, szorosan rátapad egy kordkabátos férfire. A nőn jegygyűrű, a férfin semmi. Diagnózis: a nő valakinek a felesége, de nem azé, akire tapad.

Bajuszos férfi, jó ötvenes, molett nő, rossz negyvenes. Sört isznak, a férfi sernek ejti. Szerintem dunántúli agronómus, hivatalos küldetésben Pesten. Alkalmi ismeretség, alig egy félórája találkoztak, a férfinak holnap haza kell utaznia Paksra, érdekes lenne egy izgalmas kaland egy fővárosi úriasszonnyal. Fővárosi úriasszony odaadó érdeklődéssel hallgatja a gépesített fejés előnyeit és azon töpreng: hogyan lehetne a vidéki pasit a tárgyra téríteni, mert este mozijegye van.

Két férfi összebújik, iratokat tanulmányoznak. Az egyik, a szemüveges, ceruzával magyaráz a másiknak. A másik szót se szól, konoknak látszik, nem hagyja magát befolyásolni. Az egyik mérnök, el szeretne adni egy társbérletet a másiknak, leválasztással. A másik nősülés előtt áll és nem hajlandó összeköltözni az ara mamájával, viszont fél, hogy a mérnök becsapja.

Szőke kislány, tizenhat évesnek látszik, szőke fiú, tizennyolc. Gyümölcslét isznak rummal, ó bohó ifjúság. Az asztalon jegyzetfüzet, az asztal alatt egymás kezét fogják és szünet nélkül vihognak. A lány pösze és pisze és vihogás közben édes kis gödrök támadnak az arcán. Diákok, akik úgy tesznek, mintha tanulnának, pedig tényleg tanulnak. Csak nem világtörténelmet, hanem egymás történelmét. Első fejezet: a szerelem felfedezése...

Őszeshajú férfi egyedül ül egy asztalnál és sebesen ír. Időnként körülnéz, most hozatta második kávéját, aztán megint ír. Teljesen elmerül az írásban, észre se veszi, hogy nagy barna nő közeledik felé, majd lehuppan mellé és kiissza kávéját. Te jó isten, hiszen ez én vagyok s most érkezett Franciska...

Csak tudnám, kim nekem ez a nő?

Szánthó Dénes

Tarka notesz

LOTTO

Újabban kis íróállványok tűntek fel a forgalmas pesti utcákon. Élelmes lottóárusok állanak mellettük, és így kiabálnak:

– A lottószelvény itt kitölthető és bedobható!

Valóban, ott a lelakatolt láda is.

Mondanom sem kell, hogy az utcai lottóárus hatalmas forgalmat bonyolít le, amit már csak akkor növelhetne, ha nála lenne a nyeremények kifizetőhelye is...

VITA

Azt hittem, hogy a villamoson történő veszekedések, szóváltások körül már semmi újat nem lehet hallani. Tévedtem...

Az egyik utas a másik lábára lépett.

– Nem tud vigyázni?

– Mit tehénkedik az ülésen! Majdnem elestem a lábában! És még magának áll feljebb? Hólyag!

A másik utas közben a kijárathoz ért, és miközben a kocsi megállt, a lépcsőről kiáltott vissza:

– Tudja mit, én átadom magát a közmegvetésnek!

JÓ VEVŐ

Körúti cipőüzlet... A segéd már vagy száz pár cipőt mutatott egy nőnek, akinek azonban egyik sem tetszett. Az asszony sajnálkozva mondja az eladónak:

– Sajnálom. De nem akarok üres kézzel távozni. Milyen a cipőpertlijük?

FLUSZPAPÍR

Egy ív vékony, úgynevezett „fluszpapírra" volt szükségem. A papírboltban azt mondták: egy darabot nem adhatnak el.

Erre vettem egy ív írópapírt hét fillérért. A papírt becsomagolták egy fluszpapírba. Ingyen...

AKTATÁSKA

Nézegetem a plakátot. „Aktatáskát minden kézbe!" Úgy látszik terjed a bürokrácia és már mindenkinek annyi aktája van, hogy nem lehet élni aktatáska nélkül...

(palásti)

Két lift beszélget

Miként a lágyan zengő húrok
A gyantázott vonóhoz,
A teherlift úgy dörzsölődött
A személyfelvonóhoz.

Duruzsló hangon, döngicsélve
Tette neki a szépet,
– Örülök, kartárs – búgta halkan,
– Hogy működésbe lépett.

– Kötelen lógni látom végre!
Itt a helye, nem máshol...
Hány dolgozót ment meg a kartárs
A tüdőgyulladástól.

– Ha tudná kérem, mennyi pletyka
Kapott azóta lábra,
Hogy ajtaján oly otthonos volt
A „nem működik" tábla.

– De mondja, hol volt oly sokáig?
Találgattuk, hogy hol van... –
Pirulva súgta a személylift:
– Felvonókúrán voltam.

Szőnyi Zoltán

HIVATALI ENYELGÉS

Károly és Klári a Vajmiért vállalat tisztviselői felette szívélyes érintkezést tartottak fenn egymással. Mi sem volt ennél könnyebb, hiszen mindketten fiatalok voltak és hivatali érintkezésük semmiféle súrlódást nem okozhatott. A futólagos udvariassági beszélgetések során Károly végre észrevette a nő karcsú alakját, lenyűgöző mosolyát, sokatmondó kék szemét és támadást indított. Az üzemi étkezőben történt az esemény. Éppen mákos tészta volt ebédre, Károly kedvenc étele, és ennek elfogyasztása különös bátorságot öntött a szívébe.

— Klárika, mikor lehet magát egyszer látni? — kérdezte fuvolázó hangon.

— Hiszen mindennap lát —, hangzott a kacér válasz.

— De nem itt szeretném látni. Hanem házon kívül.

— Például?

Ez a kurta érdeklődés lehűtésnek hatott. De Károly füle nem érzékelte az árnyalatokat, egyenesen biztatásnak tekintette a kérdést. Ékesszólással fejtette ki:

— Például maga szeret meccsre járni. Szívesen elkísérném. Mehetünk együtt táncolni. Vagy koncertre. Milyen jó volna a maga partnere lenni.

Klárika vállat vont és fanyalogva, egyben bocsánatkérően válaszolta.

— Sajnos, nincs nálam státusz.

Meghökkent a fiatalember. Akadt már része visszautasításban, de ilyen bürokratikus formában még sohasem mellőzték. Klárika érezte, hogy némi magyarázattal tartozik és mentegetőzve előadta:

— Van egy kedves barátom, a testnevelési főiskola tanára. Vele járok meccsre, nagyon ért a futballhoz, öröm hallgatni a hozzászólásait. Táncpartnerem is van. Tavaly első lett a klubja táncversenyén. Ami pedig a koncerteket illeti, arra is jelentkezett megfelelő ember. Zeneesztéta. Sokat tanulok tőle.

Károly kétségbeesett arcára pillantva Klárika átnyújtotta a fájdalomcsillapítót:

— Majd szólok, ha lesz nálam üresedés.

De ez nem vigasztalta meg a lelkes fiatalembert.

— Nem tudok magánál státuszt kiharcolni? Gondolkodjék.

A nő gondolkozott.

— Lehet szó róla —, mondta megfontoltan. — Mint tudja, én elvált asszony vagyok ... a férji állás pont üresedésben van nálam ... Ha gondolja ... erre benyújthatja a pályázatát ...

Az ifjú meghökkent, de csakhamar visszanyerte az önuralmát. Bűbájos mosollyal folytatta az ostromot:

— És mi volna a jégpályával? Kezdődik a korcsolyaszezon.

(stella)

Áramszünet

Balázs-Piri Balázs rajza

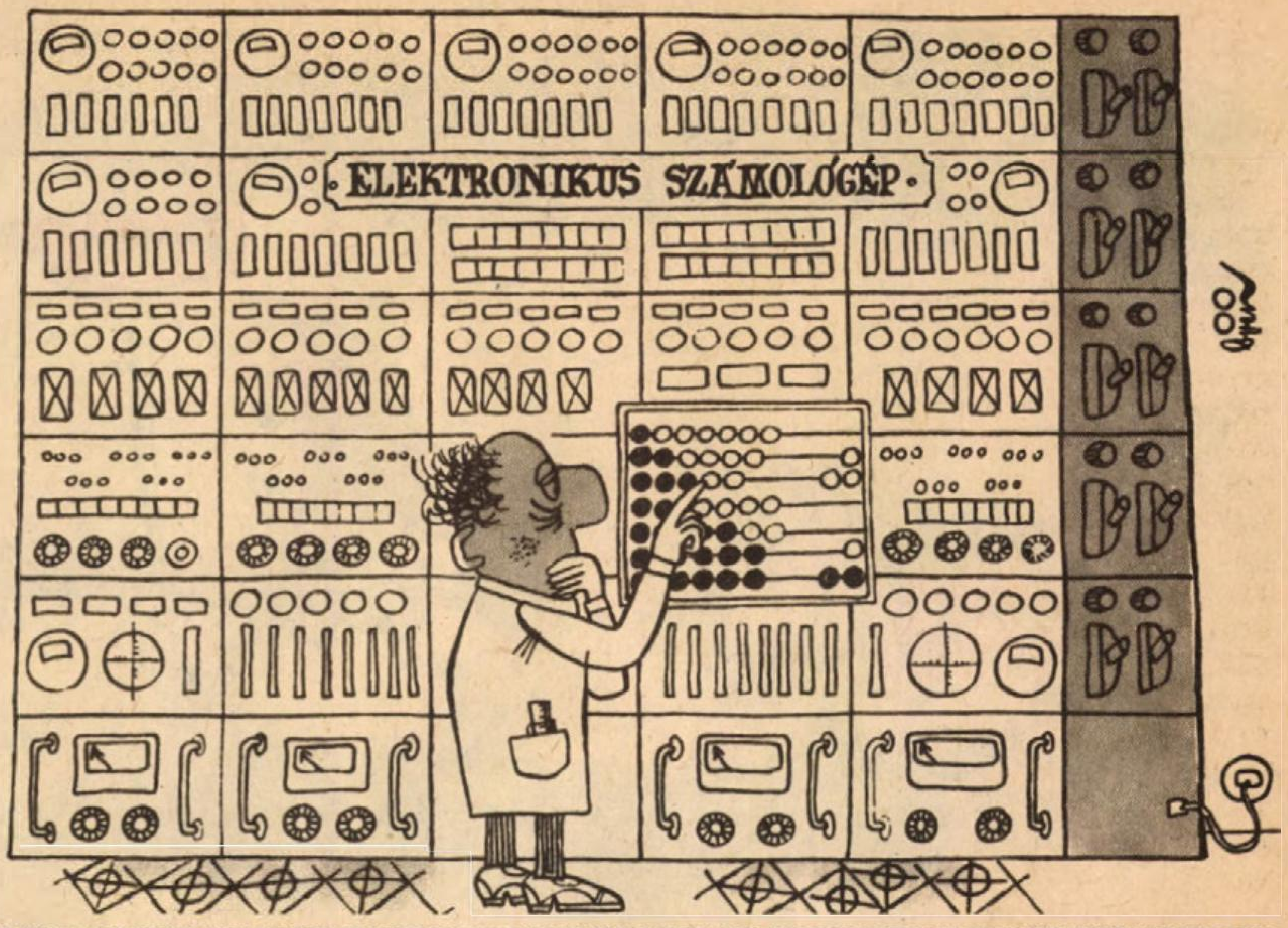

Népdal – részletekben

A Rákóczi úton, amit a Fejedelem hamvainak hazahozatala előtt Kerepesi útnak neveztek, hajdan sok jó kiskocsma volt. Egyik ilyen jó kiskocsmába tért be előadás után egy spriccerre a régi Pest kedvelt népszínműénekese: Kiss Mihály. Felhajtotta a pezsegő, savanykás italt, zsebébe nyúlt, hogy fizessen, s ekkor meghökkenve vette észre: nincs nála a pénztárcája.

– Vendéglős úr – szólt mosolyogva a „tulaj”-nak – baj van! Otthon hagytam a bugyellárisomat. Nincs nálam pénz.

A kocsmáros arca elkomorodott:

– Az elég baj.

– Behozom holnap – vigasztalta a színész.

De a kocsmáros pénz- és hitelügyekben nem volt könnyen vigasztalható. Mérgesen morgott a bajusza alatt.

Kiss Mihálynak a kínos helyzetben mentő ötlete támadt.

– Így civilben talán nem ismer meg ... Kiss Mihály vagyok, a Népszínház énekese. Ha nem akar holnapig várni, itt, helyben, mindjárt leénekelem magának a spriccer árát.

Ez már kedvére volt a kocsmárosnak. Itt van a Népszínház a szomszédban, mégse tud sose eljutni, hiszen, mikor ott énekelnek, akkor énekelnek nála is a víg cimborák. Amellé pedig bort kell mérni ... Egye fene, halljon egyszer végre valami szép nótát!

Áll az alku! – mondta vígan. – Lekvitteljük a spriccert nótával.

Kiss Mihály félrecsapta a cilinderét, megköszörülte a torkát és rágyújtott:

–„Nincsen annyi tenger csillag az
é . . .”

Az é-nél azonban abbahagyta, mintha a hangját elvágták volna. Visszacsúsztatta a cilinderét és indult kifelé. A kocsmáros elkapta a kabátját:

– De édes művész uram! Ne szaladjon már el! Énekelje már végig, ha elkezdte . . . !

A színész felvágta a fejét:

– Egy spriccer tizenkét krajcár. Tizenkét krajcárért több nóta nem dukál. Ez az ára. De ha adat még egy spriccert, akkor énekelek még tizenkét krajcár árát.

Már csurrant is a bor, fröccsent is a szóda, ott állott az énekes előtt a második spriccer. Kiss Mihály másodjára is félrevágta a cilindert és folytatta, ahol elhagyta:

– „. . . . . gen,
Mint ahányszor eszembe jutsz te
né . . .”

De ekkor már kisebb lett a pauza, mert a kocsmáros szó nélkül, magától hozta a harmadik spriccert.

Az ötödiknél aztán fejcsóválva kérdezte meg:

– Kedves, jó művész, ugyan mondja már: hány verset tudna így egyfolytában végigénekelni . . . ?

Békés István anekdotáskönyvéből

Ritka járat

Ifj. Barát József rajza

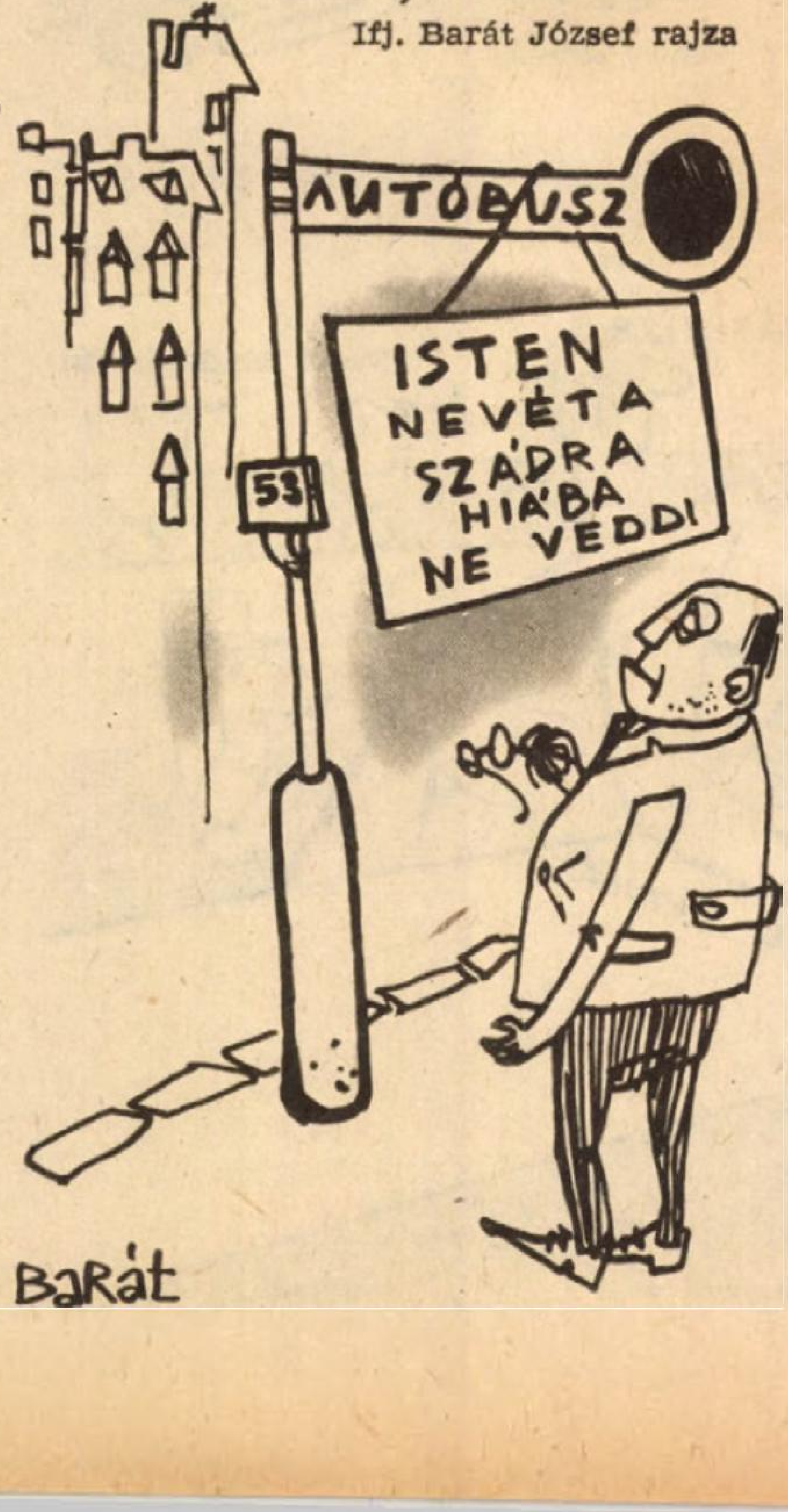
AUTÓBUSZ
53
ISTEN NEVÉT A SZÁDRA HIÁBA NE VEDDI
BARÁT

Angol segítség

Toncz Tibor rajza

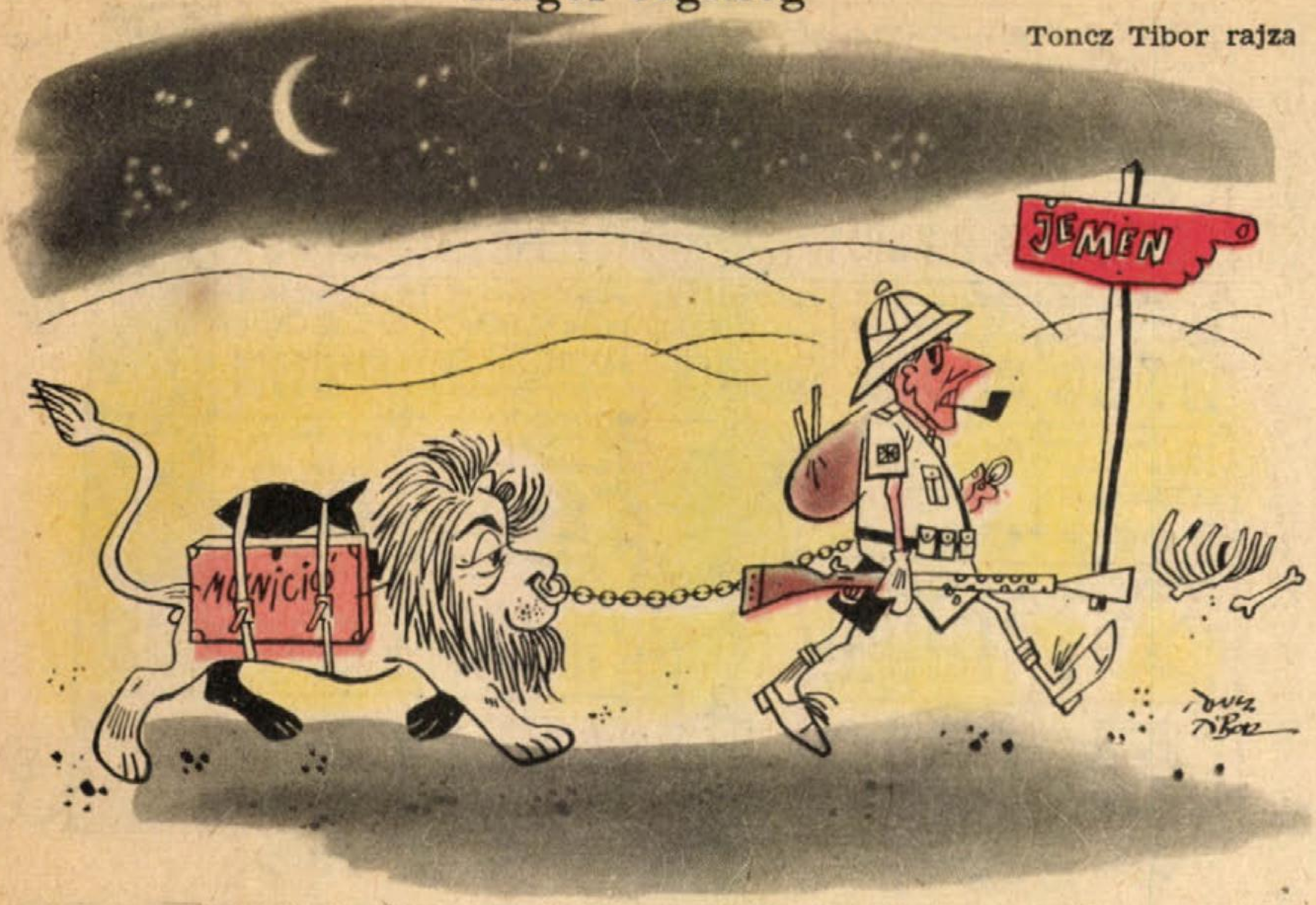

– Siessünk, Leókám, mert Samu bácsi itt is megelőz bennünket! ...

Telibe talált

Fülöp György rajza

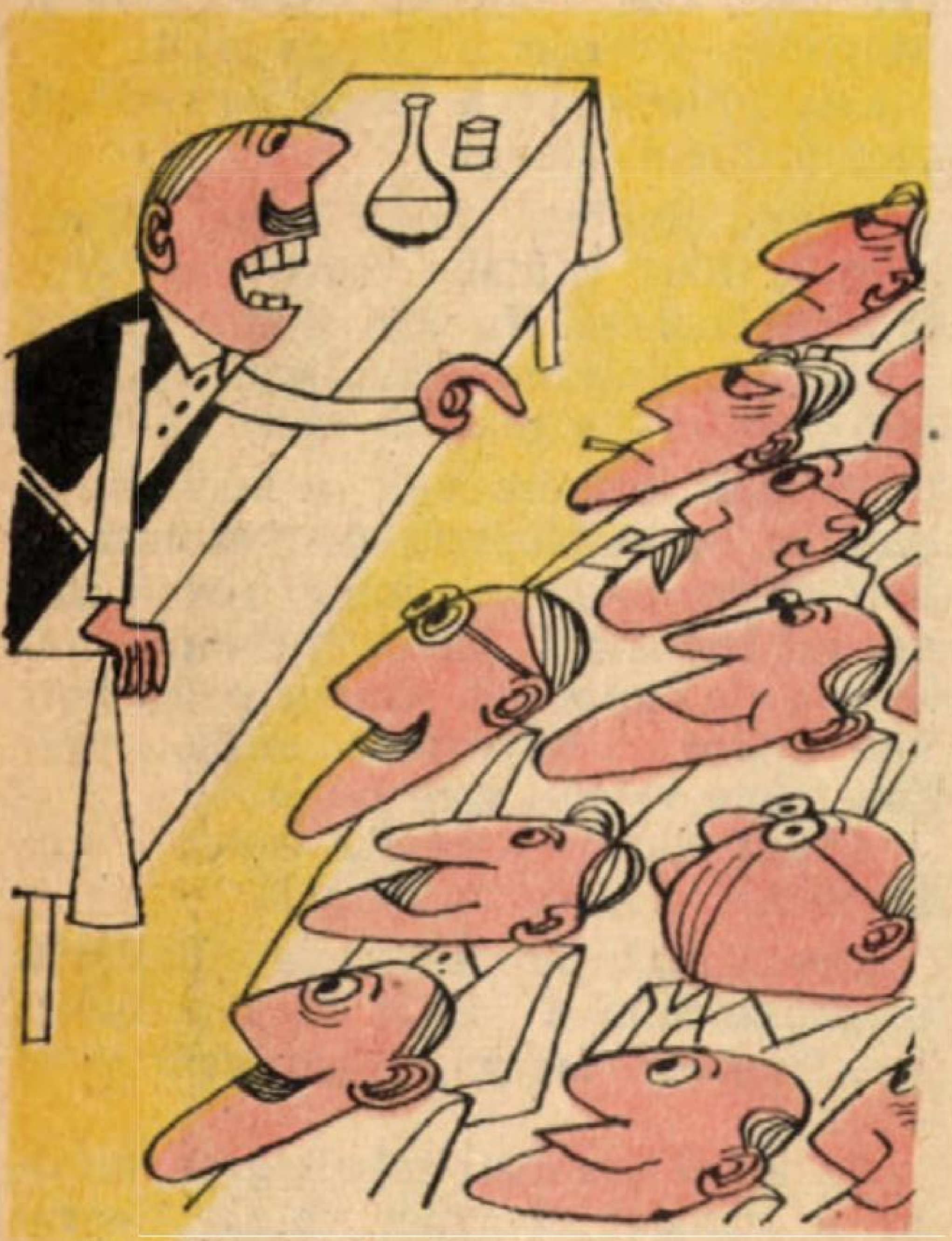

– Erről a helyről jelenthetem, hogy szövetkezetünk fejlődése és a kukoricánk töretlen!

Aki nem hagyja magát becsapni

Schwott Lajos rajza

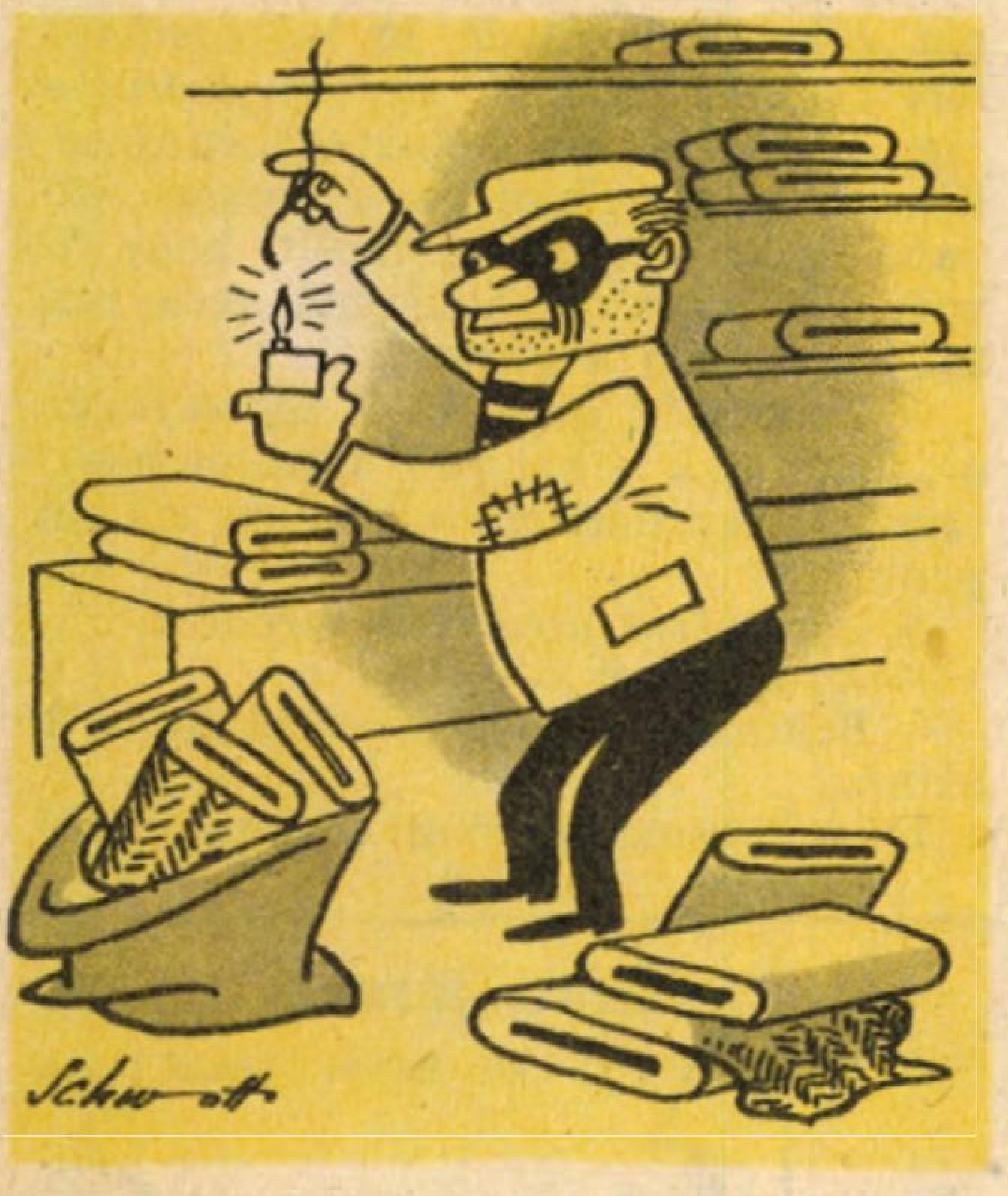

Megnézem, hogy tiszta gyapjú-e?

Bevásárlás

Erdei Sándor rajza

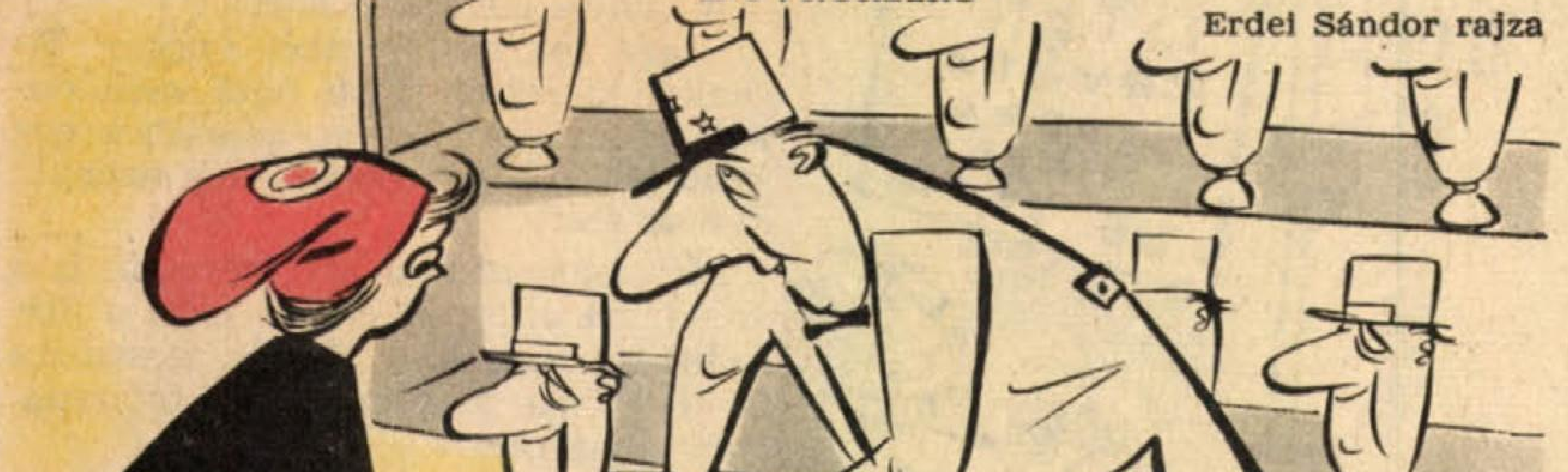

– Válasszon, kedves!

Pesti tudósítónktól

A hét legkedvesebb téves kapcsolásának fültanúja voltam, s csekély névváltoztatással közzéteszem:

– Halló, özvegy Szabónéval szeretnék beszélni.

– Kérem, itt Szabó beszél.

– Bocsánat, én nem önnel akarok beszélni, hanem az özvegyével!

*

Annyit szidták már a fiatalok a mai felnőtteket, hogy elhatároztam: megemberelem magamat és igyekszem udvariasan viselkedni. Tegnap például a tömött villamoson átadtam a helyemet egy 12 év körüli kisfiúnak. Amikor a kisfiú csodálkozva szabadkozott, tisztelettudóan így nyugtattam meg:

– Ülj le csak, fiacskám, én eleget ülök, de ti egész nap szaladgáltok, labdáztok, verekedtek ...

Úgy láttam, hogy jólneveltségem kedvező hatást váltott ki villamosszerte.

*

Régi panasz már, hogy a bélyegek rosszízűek. Ennek megállapításához nem kell különösebb nyelvérzék. Éppen ezért örömmel olvastam, hogy a francia posta mentaízű ragasztóval ellátott bélyegeket hoz forgalomba, s másízű bélyegragasztók előállításának tervével is foglalkozik. Biztos vagyok benne, hogy a világszerte megbecsült magyar posta sem marad le a bélyegízesítés terén. Nem akarom befolyásolni az íz-alkotókat, csak arra kérem őket, hogy a vaníliáról ne feledkezzenek meg!

f. l.

E heti hirdetésünk

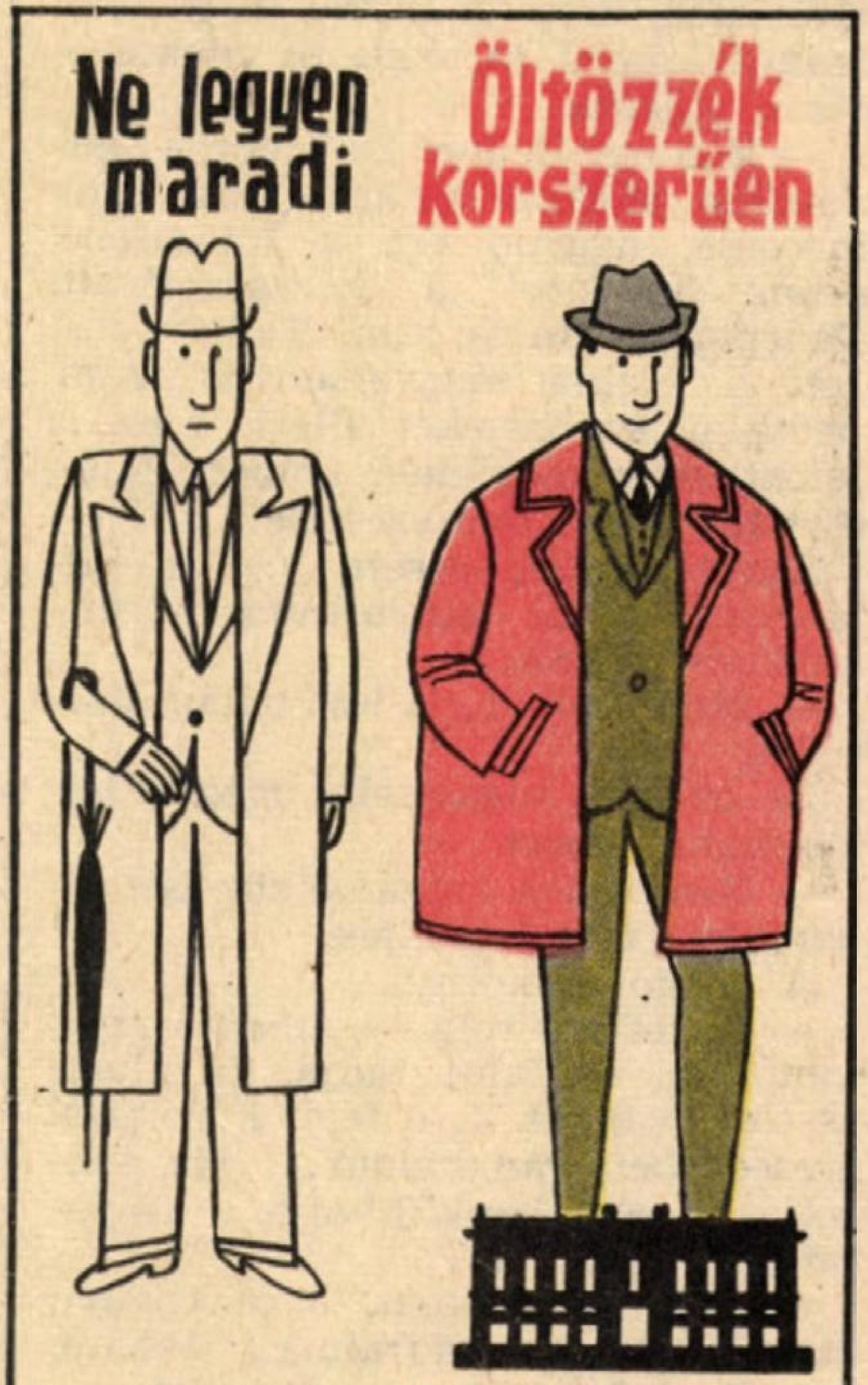

Adenauer Kennedyhez készül

Szegő Gizi rajza

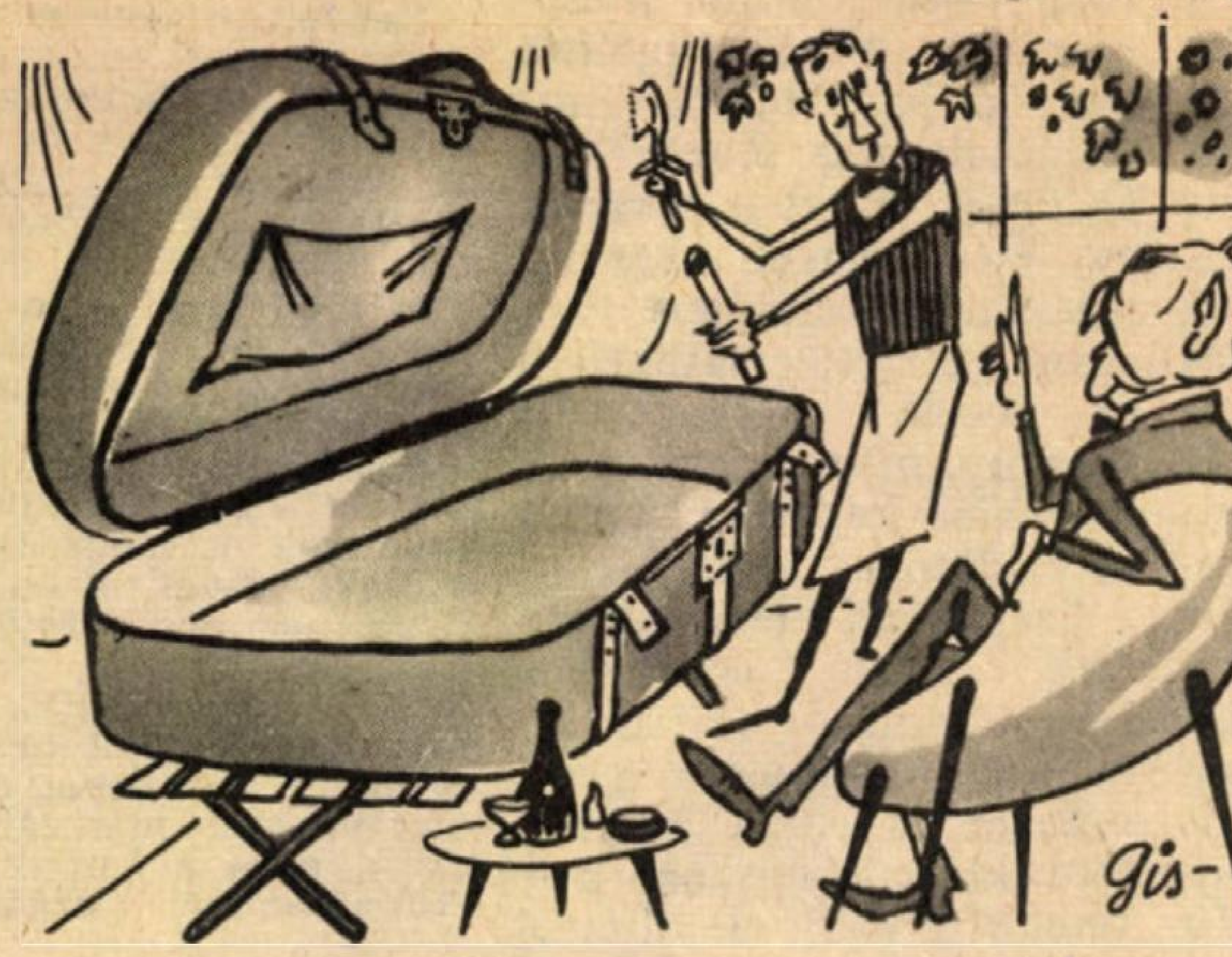

– Csak a fogkefémet tegye bele! Hozni akarok, nem vinni . . .

Memória-zavar

Szűr-Szabó József rajza

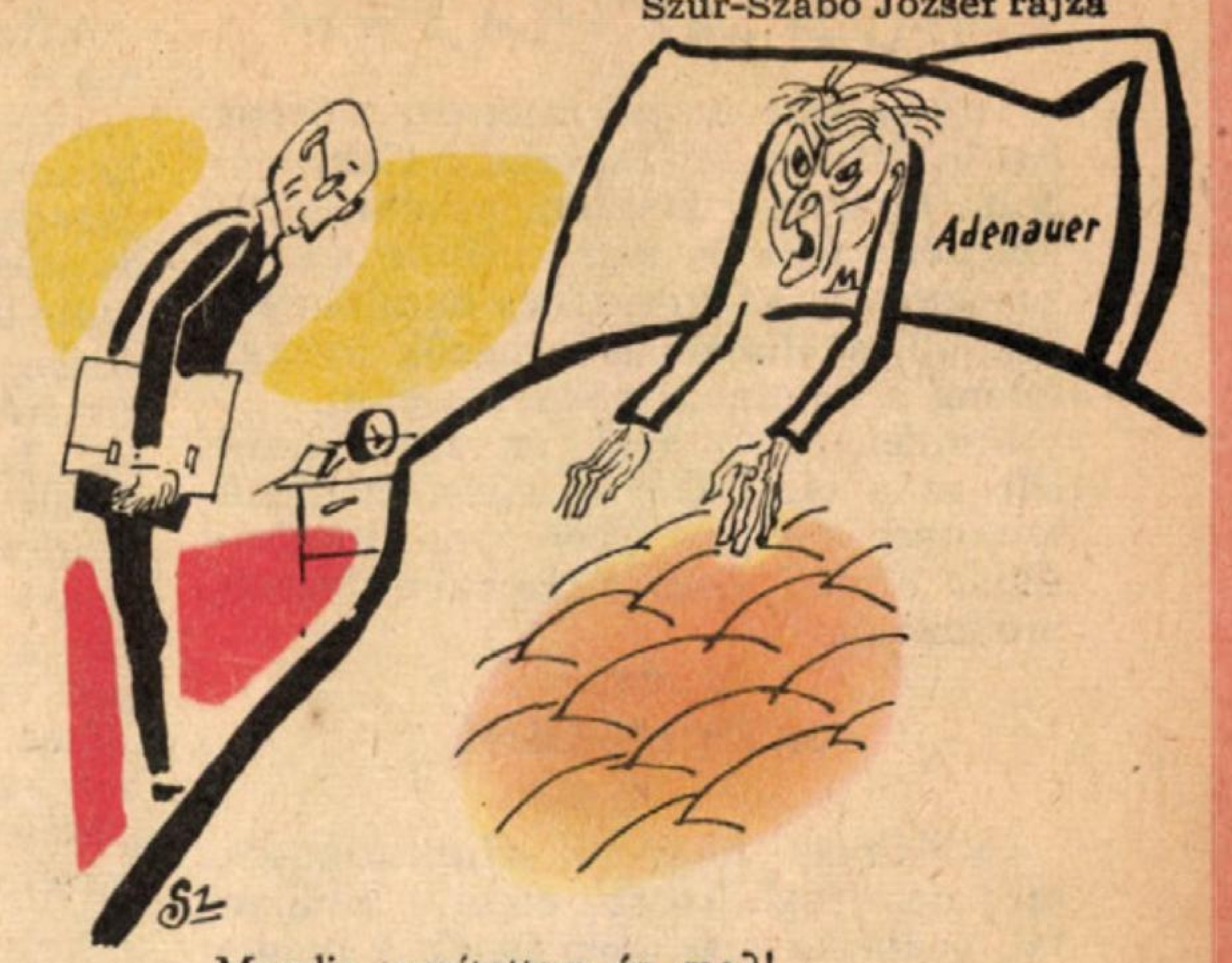

– Mondja, uszítottam én ma?!

Nem közölhető kéziratot küldtek:

S. Irén, Ofehértó, – I. Győző, Encsencs, – J. A. Bp. – U. Alfréd, Miskolc, – K. Ilona, Bp. IX., Aszódi u., – J. Lajos, Bp. VII., Rózsa F. u., – F. Gusztáv, Bp. XVIII., – K. Livia, Bp. VII., Landler J. u., – Sch. Imre, Bp. X., Kápolna u., – N. László, Bp. XI., Mányoki u., – L. Albert, Bp. XIII., Alkotás u., – G. Jánosné, Bp. VIII., Üllői út., – G. Lajos, Bp. XIV., Gyarmat u., – J. Béla, Bp. II., Nagybányai u., – S. András, Bp. I., Asztalos J. u., – H. János, Bp. II., Keleti K. u., – H. P. Bp. XIV., Kassai u., – B. Tamás, Bp. XII., Gaál u., – N. István, Dabas, – G. Lászlóné, Bp. VIII., Köztársaság t., – G. Jánosné, Bp. VIII., Üllői út.

H. Dezső, Bp., IX., Kálvin tér. – Cs. N. Ibolya, Dombóvár. – G. Gyula, Bp., VI., Népköztársaság u. – B. Imre, Rákospalota. – E. Miklós, Bp., VII., Damjanich u. – K. Oszkár, Bp., V., Váci u. – M. Imre, Orodea, Románia. – T. Antal, Hódmezővásárhely. – G. István, Bp., XIV., Kalocsai u. – L. Maya, Bp., V., Honvéd u.

MINDENFÉLE

A fontoskodónak minden fontos.

*

Y udvarias ember. Mások véleményét vagy elfogadja, vagy tiszteletben tartja.

*

Én értem a relativitást, csak azt nem tudom, hogy mi az, amit értek.

*

Ha az ember nevetni tud a bosszúságokon, élete végéig biztosítva van a jókedve.

*

Valakinek már az arca is elárulja, hogy milyen előítéletek vannak bennünk.

F. L.

Találós kérdés

Gerő Sándor rajza

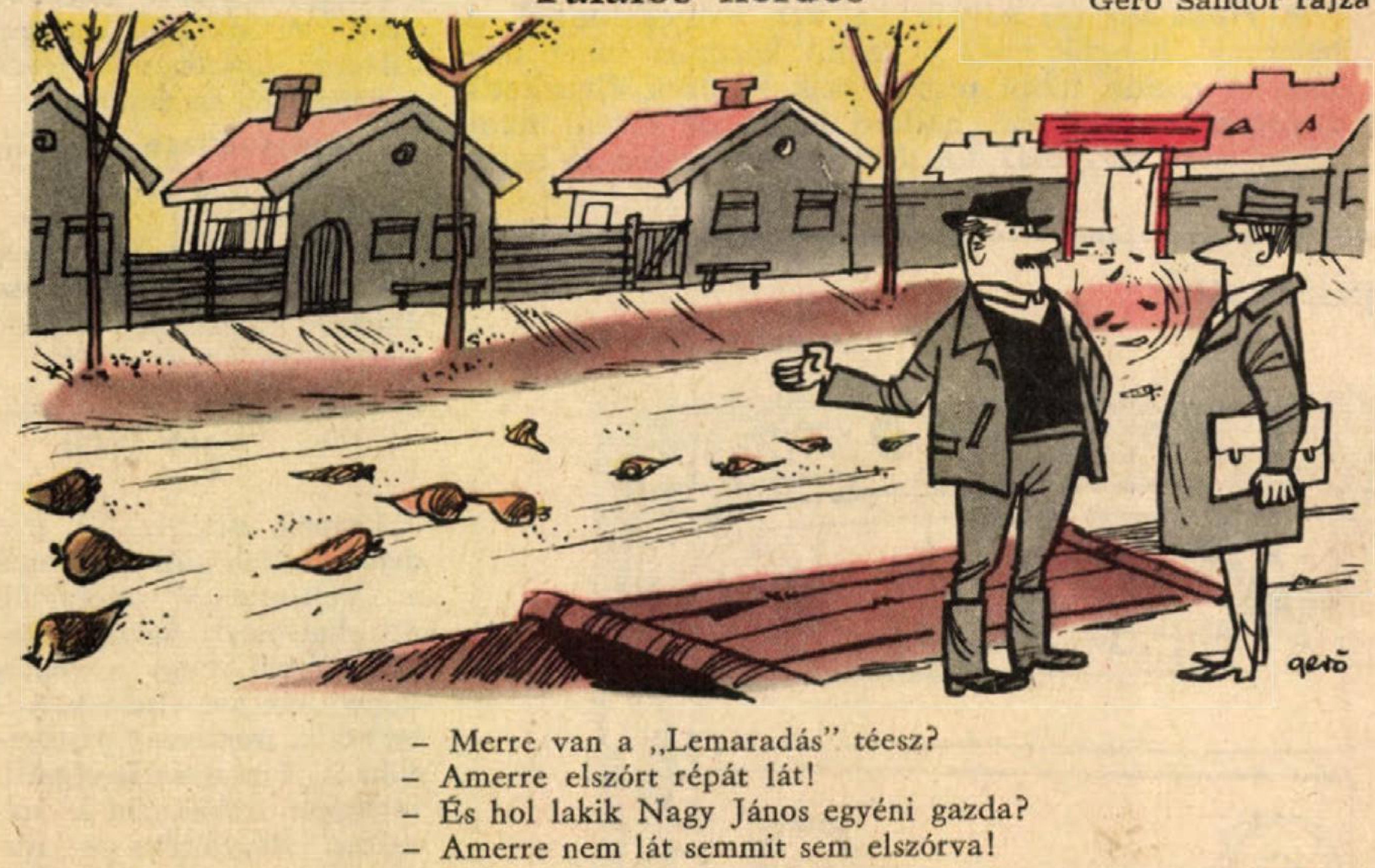

– Merre van a „Lemaradás" téesz?
– Amerre elszórt répát lát!
– És hol lakik Nagy János egyéni gazda?
– Amerre nem lát semmit sem elszórva!

Jemeni müezzin

Szegő Gizi rajza

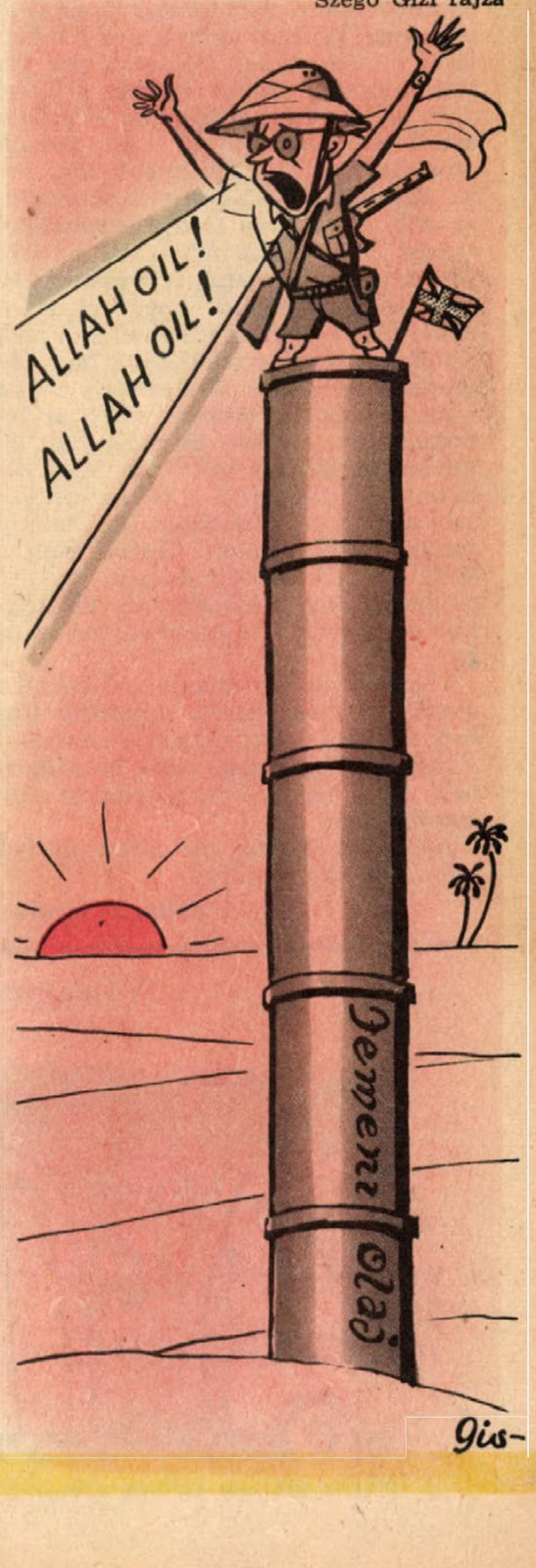
ALLAH OIL!
ALLAH OIL!
Jemeni olaj
gis-

KIRAKAT

Tegnap este megtekintettem a Szent István körúti Tej-Tejtermék Csemegebolt legújabb kirakati produkcióját. Jóllehet a premier már lezajlott, a kirakat azóta is az érdeklődés homlokterében áll, s állandóan a nézők tömege tolong a hatalmas üvegtábla előtt.

Minden bizonnyal az átütő siker jele az a táblácska is, mely az egyik sajtkupac tövében szerényen meghúzódva hirdeti, hogy a remekbe sikerült produkciót:

Rendezte:
SÁTH JÁNOSNÉ
1962. X. 8-án

Csodálom, hogy a színikritikusok még nem foglalkoztak ezzel a kirakattal, pedig ha más nem is, de a rendezés megérdemli, hogy egy elemző bírálat keretében feltárjuk erényeit és hibáit.

Elöljáróban le kell szögeznem, hogy a rendezőnek oroszlánrésze van a sikerben. A kirakat már messziről elárulja, hogy a rendező alapos munkát végzett és otthonosan mozog a műfaj útvesztőiben. A parádés szereposztás és a ragyogó kiállítás egyaránt az ő tehetségét dicséri. A sok népszerű sajt között örömmel láttam viszont a Trappista Sajtot. Ezúttal híréhez és árához méltó szerepet kapott. Az Eidami azonban mintha halványabb lett volna. Régebbi alakításaira visszaemlékezve többet vártam tőle. Ugyanakkor merész és egyben rendkívül hatásos volt a Liga Margarin felléptetése. Ismét bebizonyosodott, hogy ezt a vitamindús zsiradékot érdemtelenül mellőzték eddig. Sikerrel oldotta meg feladatát a Kakaópor is. Kár volt ezt az ízletes és tápláló cikket éveken át beskatulyázni, amikor zacskóban is kitűnően megállja a helyét. A kissé dekadens Pálpusztai 2–3 dekás szerepében valósággal tündökölt. Ezt határozottan érezni lehetett. Újszerű volt a Roki és a Holló sajt duettje, mely a produkció egyik erőssége. A Pasztőrizált tej a szokott tejszínvonalon mozgott.

Összegezve: a sablonoktól mentes, modern kirakat derűs, optimista légkört áraszt. A szereplőgárda ennivaló! A nézők elégedettek. Nem csodálkoznék, ha a rendező megkapná az Emmentáli-díjat...

Még csak annyit: egy csöpp juhtúró azért nem ártott volna!

Szilágyi György

Csőből is megárt a sok

A fürdőkályhámnak már régen megígértem: ha végleg elnyűvi a régi, konzervatív zománctalan csöveket, zománcozott csöveket kap helyette. A múlt héten aztán a dolog végleg aktuálissá vált, és elmentem egy szaküzletbe, hogy vásároljak két darab 50 és egy darab 70 centiméter hosszú zománcozott csövet. Ám a boltban a laikus vevőnek kijáró, elnéző mosollyal közölték, hogy zománccsőben csak 40 és 80 centiméterеseket gyártanak.

Némi konzultáció után mégis hazavittem a csöveket, hogy ha már a gyárnak derogál a nekem megfelelő méreteket gyártani, majd én elvágom otthon. Sajnos, rá kellett döbbennem: a tudomány mai állása szerint a zománccső nem vágható, csak a legvandálabb zománctalanítás árán. Mire az egyik darabot sikerült egy éles vésővel megrövidítenem, valóságos zománc sztriptizt láthattam és végül olyan volt szegény, mintha egy romház alól kapartam volna ki földrengés után.

Ezek után elgondolkoztam, hogy egyáltalán megoldható-e az óriási technikai probléma, a zománcozott hazai kályhacsöveknek különböző méretekben való előállítása?

Mindenesetre biztató jel, hogy máris kétféle méretet állítanak elő. Ám addig is, míg lendületesen fejlődő kályhacsőgyártásunk eljut a különböző méretű zománcozott csövek készítéséig, lenne egy javaslatom:

Tervezzünk és építsünk olyan bérházakat, melyek a jelenleg kapható 40 és 80 centiméter hosszú, zománcozott kályhacsövek méreteinek a legjobban megfelelnek.

(fü)

A SPORTPÁLYÁKRÓL

I.

A Népstadionban hízókúrára kényszerítik az embert. Higiénikus csomagolásban árulják a nápolyit, ami helyes, de az már nem helyes, hogy egyszerre hármat kell venni, mert így van csomagolva.

Tisztelet a bevételnek!

Javaslatunk: csomagolják be darabonként a nápolyit és számítsák fel a csomagolási költséget.

II.

A Hungária úti pályán baj van a megafonnal. A bemondó hangját csak a lelátó közepén lehet hallani. A tribün többi részén csak a zörejt élvezhetik a mérkőzések nézői: hallani lehet, de érteni nem. Miért nem szerelnek fel a lelátó két szélén is hangszórót?

Válságos pillanatok

Várnai György rajza

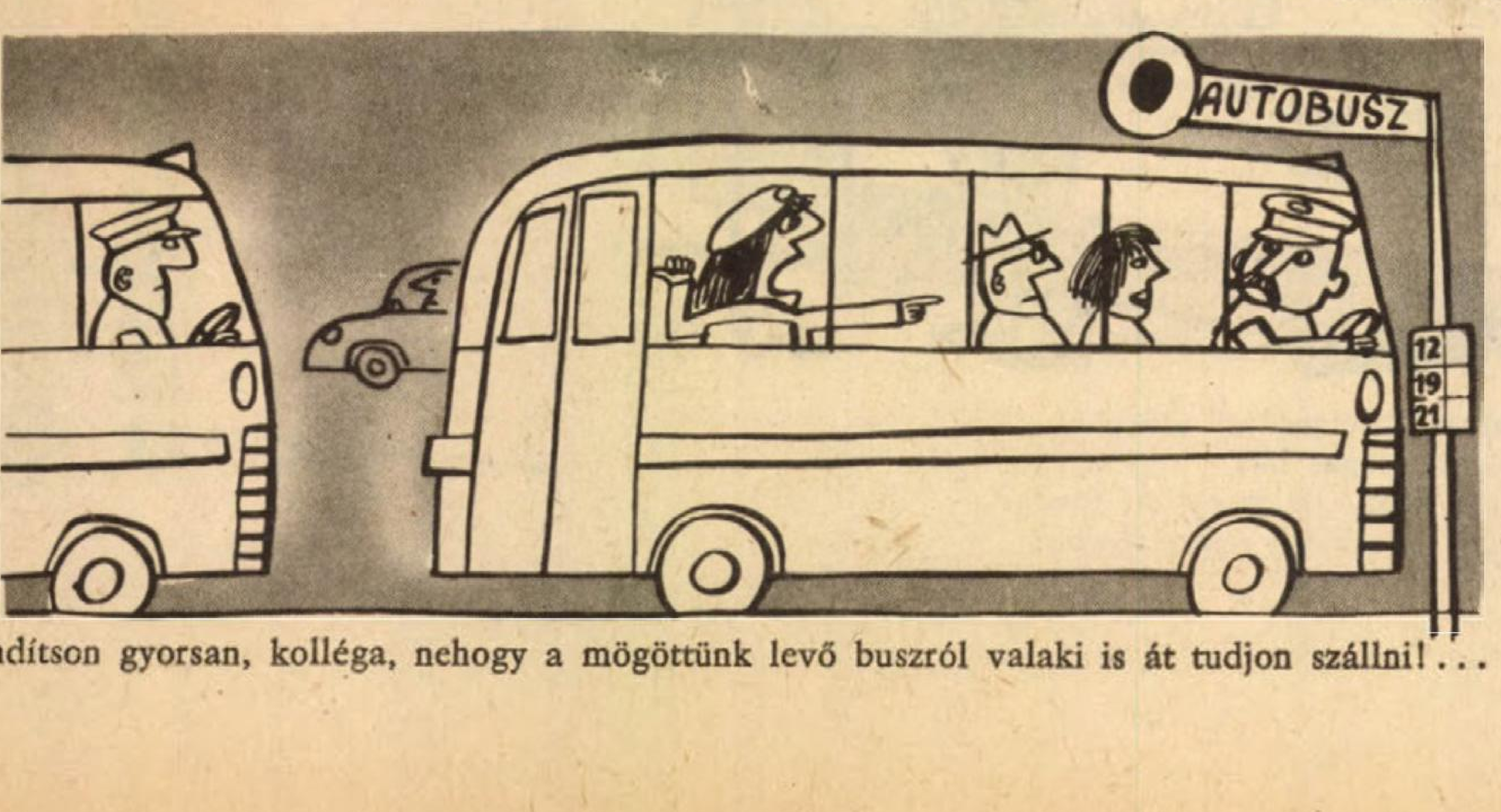

– Indítson gyorsan, kolléga, nehogy a mögöttünk levő buszról valaki is át tudjon szállni!...

Egy forintos ügy

Kezdetben volt ez ecetesüveg ecettel és a hagyományos parafadugóval. Az ecetnek volt ára és üvege, az üvegnek volt betéte és dugója, de a dugónak nem volt semmije. A dugó –, ami mellesleg importáru – egyszerűen hozzátartozott az üveghez, mint rózsához az illat, fényhez az árnyék, szamárhoz a fül. Később jött a hazai készítményű műanyag és megszületett a kupak. Mivel azonban a kupak az ecet erejét nem őrizhette ingyen, megszületett a kupak-betét. Ám a fejlődés nem áll meg, létrejött a műanyag-dugasz, ami hasonló masszából készült, mint a kupak, tehát kupak-árban számíttatik fel. Ez a műanyag-dugasz pedig olyan ravasz, hogy mikor a tele-üveget megvesszük, akkor kupaknak számít, tehát fizetni kell érte egy forintot, amikor viszont az üres üveggel visszaadjuk, akkor az menten értéktelen dugóvá változik és a vevő nem kap érte semmit. A csodálatos átalakulást nem értjük, de bízunk abban, hogy a kereskedelem vezetői, akik az ecetnek és göngyölegének legfőbb ismerői, egyszer talán meg fogják magyarázni, hogy meddig „parafa” és mikortól „kupak” a műanyag-dugó?

Dobi Kálmán,
XII., Fodor u. 111/b.

Az érdekeltek hozzászólnak

„Mire való a vészfék?” című cikkükre válaszolva, a vészféket meghúzó utasnak ezúton mondunk köszönetet a helyes és gyors cselekedetéért. A cikkben említett kalauznő figyelmét felhívtuk a megfelelő magatartásra.

Sárvári Mihály vez. h.
MÁV Igazgatóság

„Sólymok előnyben” című bírálatukkal kapcsolatban az érdekelt jegykezelőt figyelmeztetésben részesítettük.

Dr. Kiss György főoszt. vez.
Főv. Villamosvasút

*

Lapunk október 4-i számában tréfás írást közöltünk a „Vonatvezető” jelvényről. Az illetékesek válaszleveléből kiderül, hogy a vonatvezető jelvényt viselő kalauz egyben a szerelvény parancsnoka is. Tanfolyamot végzett, rátermett ember, aki a balesetek megelőzése, a forgalmi akadályok gyors elhárítása stb. terén intézkedési jogkörrel rendelkezik.

Sír a gyerek..

Minden csecsemő sír, tehát az én tíz napos Ágim is bőg. A dolgokat szigorúan tudományos alapon szemlélve megállapíthatjuk, hogy az újszülött, a csecsemő, a kisded, mint olyan, azért ordít, hogy e módon is fejlessze tüdejét. E nyivákolás nem a betegség jele, mint azt egyes tudatlan szülők hiszik, hanem a fejlődést elősegítő — úgyszólván tudományosan szentesített — aktus. A tüdőnek fejlődni kell s a gyermek még nem jutott el az értelemnek olyan csúcsaira, mint az apja, aki tüdeje fejlesztését napi 50 Kossuth cigarettával oldja meg. Felvilágosult szülő nem esik kétségbe, ha üvölt a gyerek. Mármint, ha más gyereke üvölt. Mert más gyereke üvölt, az enyém sír... Sír, mint kopár mezők fölött a téli szél, mely tavaszt keresve szomorúan sodorja a síró lombokat... Tisztába kellene tenni a téli vihart, akarom mondani a gyereket, mert bömböl. Mindjárt megszakad a felvilágosult apának az a felvilágosult szíve. — Most tették tisztába? És semmi sem csípte ki a fenekét?... — Akkor éhes. Ha nagyobb lenne: csöndesen, érthetően azt mondaná, hogy kérek egy kis tejet, esetleg elmenne a közértbe és venne 10 deka szafaládét. Ha nagyobb lenne, de nem nagyobb. Ezért kénytelen más módon kifejezni kívánságát. — Micsoda?! — Hogy erősödik a tüdeje? Ez csak babona.

Elismerem, hogy tüdő erősítés céljából a csecsemők sírni szoktak, de az én gyermekem zokog. Felnőtt ember vagyok. Meg tudom különböztetni az edzés jellegű sírást a kétségbeesett zokogástól. Ez zokogás. Végveszély pillanatában zokog így az ember. Nem engedem, hogy éhen haljon a gyermekem. Meg kell szoptatni. — Csak három óránként szabad, és egy órája evett?! Ha az én gyermekem éhes, akkor az anyja, ha a feleségem akar maradni, ne nézze az órát! Vannak rendkívüli dolgok az életben. A tudomány csak azt állítja, hogy általában három óránként kell etetni a csecsemőt. Ez a három óra átlag idő. Heti, vagy havi átlag. Egy gyerek nem gép, nem is szeretheti a szabályos egyformaságot. Az én gyermekem egyéniség. Nemtetszésének ad kifejezést, mert szabályos, három órás időközökben etetik. Ez hallatlanul unalmas lehet. A gyermekem kikapcsolódásra vágyik. Én úgy kapcsolódom ki, hogy kanasztázok. A gyermekemnek erre egyelőre nincs lehetősége. Legalább annyit elvárhat, hogy megetessék, ha éhes. Kitől várjon majdan megértést, ha még az a drága jó édesanyja sem veszi figyelembe legelemibb kívánságait sem. Persze, hogy üvölt. Csalódásának és bánatának ad kifejezést. Tessék. Kivörösödött. Ez nem közönséges vörösödés. Látszik rajta, hogy beteg. Azonnal meg kell mérni a lázát. Én addig telefonálok a klinikára. Készítsék elő a műtőt! — Persze, hogy nem kell pánikba esni. Ez igaz. Csak annyit mondtam, hogy helyes, ha előkészítik a műtőt. Ez nem pánik. Ez a megfontolt apa józan elővigyázata. Tudom, hogy előtte konziliumot kell összehívni. Természetesen higgadtan és nyugodtan taxiba ülök és idehozom azt a négy-öt orvost, akire szükség lesz. — Hát persze, én is remélem, hogy nincsen komolyabb baja. Csak az idegesít, hogy elhallgatott. Vésztjóslóan hallgat. Egy csecsemő nem szokott így ukmuk-fuk elhallgatni. Már a síráshoz sincs ereje. Talán azért hallgat, mert fázik. A szakkönyvek azt írják, hogy a csecsemő akkor fázik, ha hideg a lába. Ki kell bontani a pólyát és meg kell nézni a lábát. Akár én is kibontanám, de nem merem. Hívni kellene egy szakavatott ápolónőt.

Micsoda? Sokat beszélek? Azért sírt, mert ebben a zajban nem tudott elaludni? Ilyet is csak egy asszony találhat ki. Jól van na, ki is mehetek. Nehéz dolga van egy apának, ha a felesége nem ért a csecsemő gondozáshoz.

Bihari László

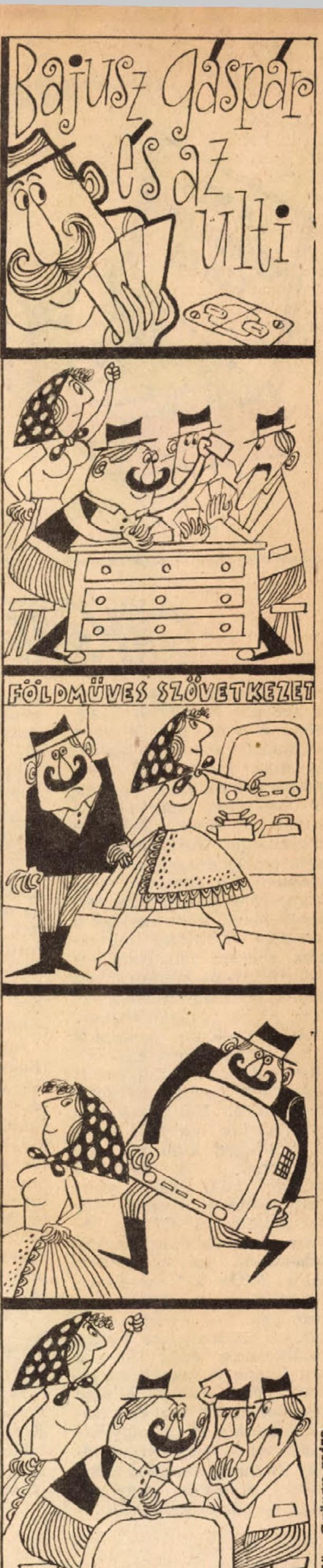

Fülöp György rajza

Vannak egészen furcsa dolgok

Kik építik fel Bábel tornyát?

Világszerte nagy feltűnést keltett az a hír, hogy az irakiak újra fel akarják építeni Bábel tornyát, Bagdadtól 113 kilométerre.

Nyilván csak alapos nyelvtudással rendelkező építőmunkásokat vesznek fel.

Mi jön a twiszt után?

Nemcsak a társadalmi korszakok követik egymást. A táncok is! A táncok is jönnek, mennek, s mindig újak következnek. Az idősebbek még emlékeznek a rock and roll nevű táncra, amelyet a twist (csavard!) szorított ki a helyéből. Ma már ez a ritmikus kígyózás is kezd kimenni a divatból. De mi jön utána? Egy ismert angol tánc- és táncdalszakértő, Patrick Doncaster szerint a következő táncok dübörögnek a tánchelyiségek kapui előtt:

A „Lötyögj!", a „Fékezz!", az „Illanj el!", a „Repülj!", a „Krumplipüré" (?), a „Mozdony", a „Póniló".

Hogy ezek közül a táncok közül melyik lesz világszerte népszerű, azt ma még lehetetlenség megjósolni.

Miért hallgat az ember?

Fredric March, a neves amerikai filmszínész hallgatag ember hírében áll. Ő maga ezzel a magyarázattal szolgált:

— Mielőtt megszólalok, előbb megkérdezem magamtól: „Igaz az, amit mondani akarok? Kedves? Hasznos?" Miután válaszolok magamban erre a három kérdésre, rendszerint nem szólok egy szót sem.

Nyugati társasjáték

Hegedűs István rajza

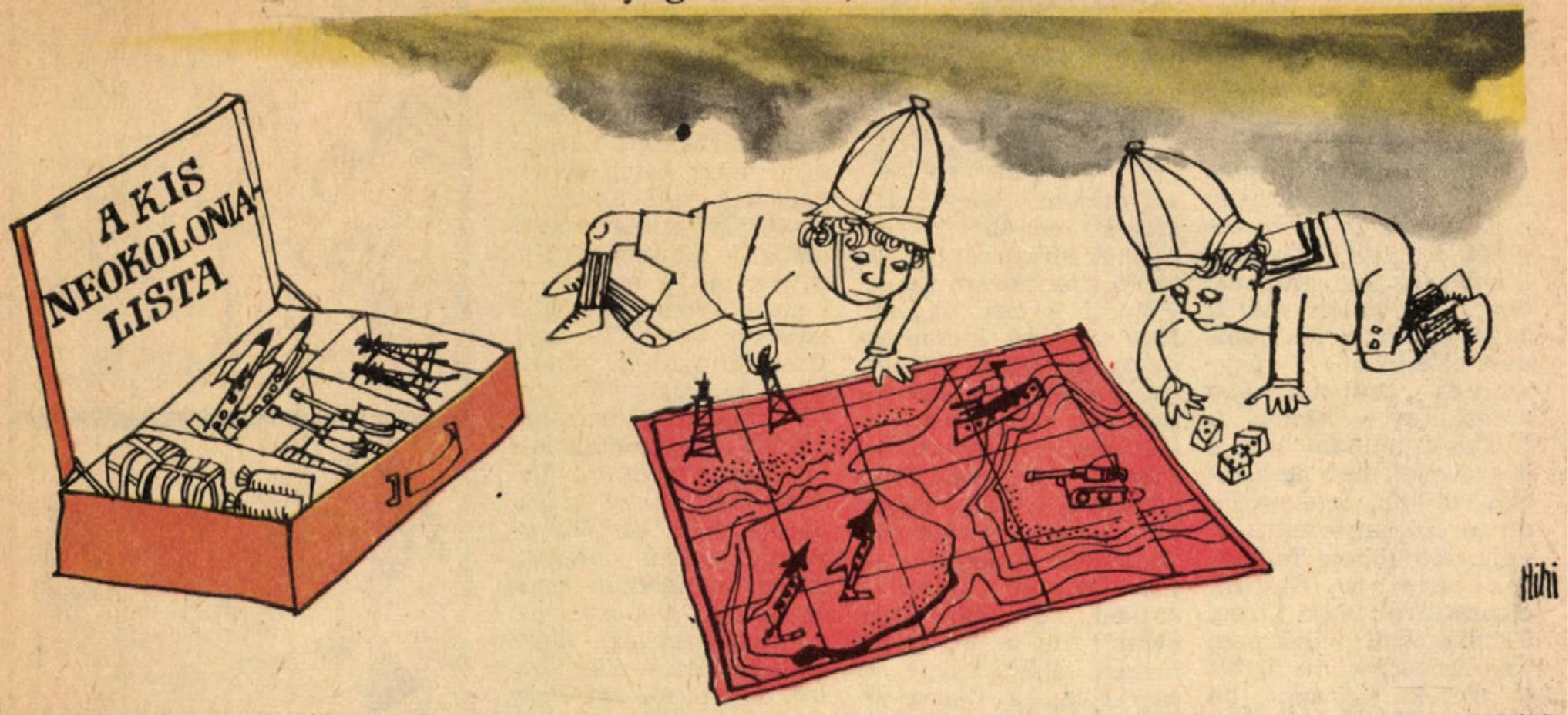

Kati

Becsületszavamra, nincs a szívem közelében Kati. Nem is volt. Még csak a láthatáron sincs. Ha valaki kívánja, szent eskü alatt megfogadom, nem is lesz. Többre tőlem nem telik, ezt tudom nyújtani. Tehát a tisztességes Kati nevet viselő embertársaim nevében emelem fel tiltakozó szavam. Nem bírom már tétlenül nézni, amit ezekkel a szegény Katikkal művelnek. Elegem van. Nem engedem tovább bántani őket. Ha ez így megy tovább, akkor, ha ezt a nevet hallom, már mindenre gondolok majd, csak éppen egy csinos, fitos, feltupírozott leányzóra nem. Nézzünk csak körül. Hol mindenhol találkozunk ma már ezzel a dicsőséget kiharcolt, sok embernek sok kellemes percet, órát, éveket szerzett, kedvesen csengő, muzsikáló női névvel? Hát először is a Turfban. Befutó oda-vissza tíz az egyhez: Kati. Aztán két szerelmes, vagy nem szerelmes — mindegy — megbeszéli, hogy a Katiban este hatkor találkoznak, mert tánc is van benne. A gyerek, ha jól tanul, vagy elvégzi a napi jócselekedetét, kap egy Katit, à hatvan fillér, vagy egy húsz, ez is teljesen mindegy. Nemrégiben apró hírek között olvastam, hogy piciny — női táskába való — öngyújtót találtak fel, s ez szintén Kati névre hallgat. Kati nevet láttam egy cefetül pöfögő ócska motorkerékpárra mázolva. Kati a háztáji tehén.

Az egyik napilapunk újabb Kati születéséről ad hírt. Ő préselt kenderrostból készül, nem hasad, könnyen mosható, nem gyúlékony s ha egyik színét megunjuk, könnyen kifordíthatjuk. A Szolnoki Tisza Bútorgyárban született: beosztása konyhabútor. Most jut eszembe: Kati! Ön körömlakk is.

Mi lehetsz még, Kati?! (Bocsáss meg, hogy tegezlek, de én még emberszámba veszlek.) Rettegek, hogy találkozom véled, mint kályhafényezőpor, füstszűrős szivarka, tyúkszemirtó, önműködő ceruzahegyező, újtípusú alágyújtós, lábbal hajtható televízió, bicikliküllő. Megtalállak majd étlapokon, pedig tulajdonképpen, csak lecsó vagy, tojással.

Ezt nem akarom, nem és nem. Éppen ezért felhívással fordulok a társadalomhoz:

Emberek! Felebarátaim! Feltalálók! Propagandisták! Könyörgöm, hagyjuk már békén a Katikat! Ehelyett teljesen ingyen ajánlok egy másik nevet: Kató.

Pászt Róbert

ÚJ TALÁLMÁNY

Kaján Tibor rajza

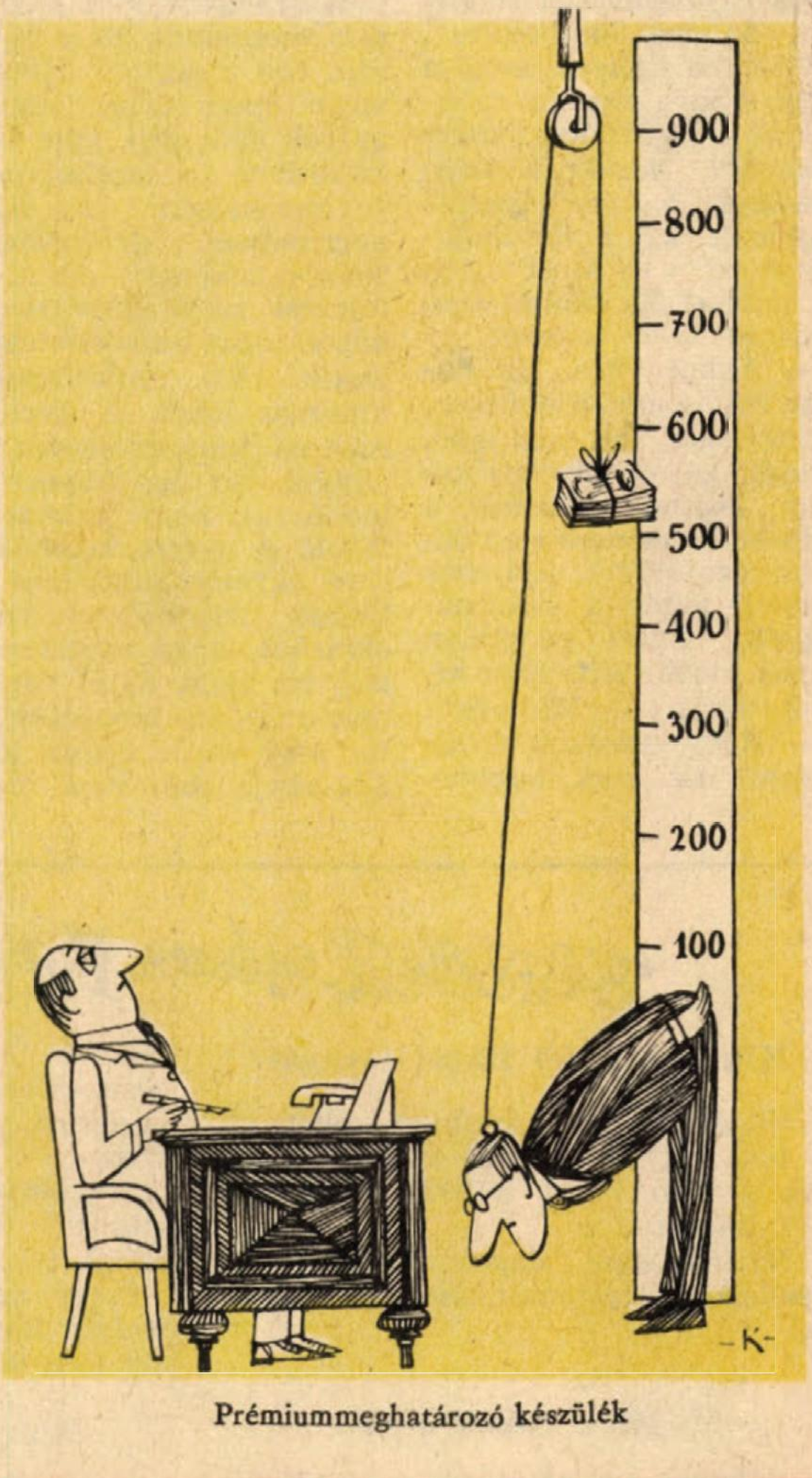

Prémiummeghatározó készülék

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 62.5757 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.